

28 Απριλίου, 1939

Η ομιλία του Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ Αδόλφου Χίτλερ στο γερμανικό Ράιχσταγκ σε απάντηση του Προέδρου της Βορειου-αμερικανικής Ένωσης

Σημείωση μεταφραστή: Το κείμενο της ομιλίας είναι μετάφραση από το αυθεντικό κείμενο που βρίσκεται στα αρχεία του Γερμανικού Κοινοβουλίου:

https://www.reichstagsprotokolle.de/Blatt2_n4_bsb00000613_00024.html

Η Συνεδρίαση του γερμανικού Ράιχσταγκ στις 28 Απριλίου 1939 και η απάντηση του Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ Αδόλφου Χίτλερ στον Πρόεδρο της Βορειο – αμερικανικής Ένωσης

Κεντρικός Εκδοτικός Οίκος NSDAP· Φραντς Έερ Νάχφολγκερ, Ε.Π.Ε. Μόναχο

2η Συνεδρία
Παρασκευή 28 Απριλίου, 1939

Σελίδα

Η έναρξη της συνεδρίασης ξεκίνησε στις 12:06 από τον Πρόεδρο.

Πρόεδρος Γκέρινγκ: Η συνεδρίαση ξεκινά.

Κύριοι βουλευτές! Πριν μπούμε στην ημερήσια διάταξη, θέλουμε να τιμήσουμε τη μνήμη όσων απεβίωσαν από την τελευταία σύνοδο του Ράιχσταγκ.

(Οι βουλευτές σηκώνονται όρθιοι.)

Τιμούμε την μνήμη των βουλευτών Κλάουσνερ, Κένιχ, Ουτς, Δρ. Βάγκνερ (Μόναχο) και Ούγκερ (Έσσεν). – Σηκωθήκατε από τις θέσεις σας προς τιμήν των νεκρών· σας ευχαριστώ.

Βουλευτές μου! Μετά την ενσωμάτωση της περιοχής του Μέμελ ο Αρχηγός και Καγκελάριος του Ράιχ, σύμφωνα με την παράγραγο 2 του νόμου της 13ης Απριλίου 1939, γι' αυτήν την περιοχή διόρισε μέλη του Ράιχσταγκ: τον Δρ. Ερνστ Νόιμαν και τον Βίλι Μπέρτουλαϊτ.

Για τους Γερμανούς στο Προτεκτοράτο της Βοημίας και της Μοραβίας, ο Αρχηγός και Καγκελάριος του Ράιχ σύμφωνα με την παράγραφο 2 του νόμου της 13ης Απριλίου 1939 διόρισε, σαν προσωρινούς εκπροσώπους, με την επιφύλαξη της επικύρωσής τους με εκλογές, στις οποίες καλούνται όσοι έχουν γερμανική εθνότητα στην περιοχή του προτεκτοράτου, τους παρακάτω άνδρες στο Ράιχσταγκ: Ερνστ Κουντ (Πράγα), Δρ. Ρούντολφ Μέκελ (Πράγα), καθηγητής Ρέιμουντ Σιγκλ (Ίγκλαου), η μηχανικός Καρλ Φόλτα (Μπρουν), Χανς Βέστεν (Μπούντβαϊς). — Καλωσορίζω θερμά τους εκπροσώπους της περιοχής του Μέμελ και τους προσωρινούς εκπροσώπους της περιοχής του προτεκτοράτου στο Ράιχσταγκ.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Ερχόμαστε τώρα στην

αποδοχή μιας δήλωσης από την κυβέρνηση του Ράιχ.
Το λόγο έχει ο Αρχηγός μας.

Αδόλφος Χίτλερ, Αρχηγός και Καγκελάριος του Ράιχ: (χαιρετίζεται με βροντερά χειροκροτήματα): Βουλευτές, άνδρες του γερμανικού Ράιχσταγκ! Ο Πρόεδρος της Βορειοαμερικανικής Ένωσης μου έστειλε ένα τηλεγράφημα, το περίεργο περιεχόμενο του οποίου γνωρίζετε.

(Γέλια.)

Επειδή, προτού προλάβω να δω αυτό το έγγραφο σαν παραλήπτης, ο υπόλοιπος κόσμος είχε ήδη ακούσει γι' αυτό μέσω του ραδιοφώνου και του Τύπου και είχαμε λάβει επιπλέον από αμέτρητα σχόλια των δημοκρατικών παγκόσμιων οργάνων τη φιλική εξήγηση, ως προς το γεγονός ότι αυτό το τηλεγράφημα ήταν ένα πολύ έξυπνο, τακτικό έγγραφο, που έχει σαν στόχο να καταστήσει τα εθνικά κυβερνώμενα κράτη υπεύθυνα για τα πολεμικά μέτρα των πλουτοκρατιών, αποφάσισα να συγκαλέσω το γερμανικό Ράιχσταγκ, προκειμένου να σας δώσω τη δυνατότητα, βουλευτές μου του Ράιχσταγκ, να μάθετε την απάντησή μου πρώτοι απ' όλους, σαν εκλεγμένοι αντιπρόσωποι του γερμανικού έθνους και είτε να την επιβεβαιώσετε είτε να την απορρίψετε.

(Πολλά γέλια και δυνατά χειροκροτήματα.)

Πέρα όμως απ' αυτό, θεώρησα σκόπιμο να παραμείνω πιστός στη διαδικασία που υιοθετήθηκε από τον Πρόεδρο κ. Ρούζβελτ και, από την πλευρά μου και με τα δικά μας μέσα, να ενημερώσω τον υπόλοιπο κόσμο για την απάντησή μου.

Αλλά θα ήθελα επίσης να επωφεληθώ από αυτήν την ευκαιρία, για να εκφράσω τα συναισθήματά μου, για τα τεράστια ιστορικά γεγονότα του Μαρτίου του τρέχοντος έτους. Μπορώ μόνο να εκφράσω τα βαθύτερα συναισθήματά μου με τη μορφή μιας ταπεινούς ευχαριστίας προς την Θεία Πρόνοια, η οποία με κάλεσε και μου επέτρεψε, σαν πρώην άγνωστος στρατιώτης του πολέμου, να ανέλθω στην ηγεσία του πολυαγαπημένου μου λαού. Μου επέτρεψε να βρω τον τρόπο, να ελευθερώσω το λαό μας από τη βαθύτερη δυστυχία του χωρίς να χυθεί αίμα και να τον οδηγήσω και πάλι προς τα πάνω. Μου επέτρεψε να εκπληρώσω το μοναδικό καθήκον της ζωής μου, να εξυψώσω τον γερμανικό λαό μου από την ήττα του και να τον ελευθερώσω από τα δεσμά της πιο ντροπιαστικής συνθήκης όλων των εποχών. Επειδή αυτός ήταν ο μοναδικός στόχος των πράξεών μου. Από την ημέρα που στράφηκα στην πολιτική ζωή, δεν ζούσα με καμία άλλη σκέψη από εκείνη της ανάκτησης της ελευθερίας του γερμανικού έθνους, της αποκατάστασης της δύναμης και της ισχύος του Ράιχ μας, της αντιμετώπισης του κατακερματισμού του λαού μας στο εσωτερικό, της εξάλειψης του διαχωρισμού προς τα έξω και της ασφάλειάς του σε σχέση με τη διατήρηση της οικονομικής και πολιτικής ανεξάρτητης

ύπαρξής του. Ήθελα μόνο να αποκαταστήσω αυτά που κάποτε είχαν καταστρέψει άλλοι με τη βία, ήθελα μόνο να διορθώσω, αυτά που η σατανική κακία ή ο ανθρώπινος παραλογισμός κατέστρεψε ή διέφθειρε. Επομένως, δεν έκανα κανένα βήμα, που να παραβιάζει τα δικαιώματα των ξένων, αλλά έχω μόνο αποκαταστήσει τον νόμο που παραβιάστηκε πριν από 20 χρόνια.

(Μεγάλη αλήθεια! και χειροκροτήματα.)

Στο πλαίσιο του σημερινού μεγάλου γερμανικού Ράιχ δεν υπάρχει καμία περιοχή, που δεν ανήκε σε αυτό από αρχαιοτάτων χρόνων, που να συνδεόταν με αυτό ή να είχε υποταχθεί στην κυριαρχία του. Πολύ πριν ανακαλυφθεί η Αμερικανική ήπειρος από τους λευκούς ή ακόμη και πριν εγκατασταθούν,...

(Επιδοκιμασίες και γέλια.)

...αυτό το Ράιχ υπήρχε, όχι μόνο στα σημερινά του όρια, αλλά και από πολλές περιοχές και επαρχίες που έχουν χαθεί από τότε.

Όταν πριν από 21 χρόνια τελείωσε η αιματοχυσία του πολέμου, μια μεγάλη προσδοκία έκαιγε εκατομμύρια μυαλά, ότι μια ειρήνη λογικής και δικαιοσύνης θα ανταμείψει και θα παρηγορήσει τα έθνη που υπέφεραν από τη φοβερή μάστιγα του παγκοσμίου πολέμου. Λέω «ανταμείψει», γιατί όλοι αυτοί οι άνθρωποι από την πλευρά τους, ανεξάρτητα με τα ποια μπορεί να είναι τα ευρήματα των ιστορικών δεν έφεραν καμία ευθύνη για αυτό το φοβερό γεγονός και αν ακόμη και σήμερα εξακολουθούν να υπάρχουν πολιτικοί σε ορισμένες χώρες, που θα μπορούσαν να θεωρηθούν υπεύθυνοι γι’ αυτήν την πιο απάνθρωπη σφαγή όλων των εποχών, τότε η μεγάλη μάζα των στρατιωτών που πολέμησαν όλων των χωρών και των εθνών ήταν στην καλύτερη περίπτωση άξια οίκτου, αλλά σε καμία περίπτωση ένοχη.

Εγώ ο ίδιος, όπως ξέρετε, ήμουν ένας άνθρωπος που δεν ασχολήθηκε ποτέ με την πολιτική πριν από τον πόλεμο και, επομένως, όπως και εκατομμύρια άλλοι, εκπλήρωσα μόνο το καθήκον που μου αναλογούσε σαν αξιοπρεπής πολίτης και στρατιώτης. Μπορούσα επομένως, τόσο κατά τη διάρκεια όσο και μετά τον πόλεμο, με καθαρή συνείδηση, να αναλάβω τον σκοπό της ελευθερίας και του μέλλοντος του λαού μου. Μπορώ λοιπόν να μιλήσω στο όνομα εκατομμυρίων και εκατομμυρίων άλλων εξίσου αθώων, όταν δηλώνω, ότι όλοι αυτοί, που είχαν αγωνιστεί μόνο για το έθνος τους στην πιστή εκπλήρωση του καθήκοντός τους, είχαν δικαίωμα σε μια ειρήνη λογικής και δικαιοσύνης, έτσι ώστε η ανθρωπότητα να μπορέσει επιτέλους να εργαστεί για να επουλώσει με κοινή προσπάθεια τις απώλειες που υπέστη.

Εκείνη την εποχή όμως, αυτά τα εκατομμύρια εξαπατήθηκαν από αυτήν την ειρήνη, γιατί δεν ήταν μόνο οι Γερμανοί ή οι άλλοι λαοί που πολεμούσαν με την πλευρά μας, που υπέφεραν από τις ειρηνευτικές συνθήκες, — όχι, το αποτέλεσμά τους ήταν καταστροφικό και για τους

νικητές. Εκείνη την εποχή εμφανίστηκε για πρώτη φορά η ατυχία, ότι οι άνδρες που καθόριζαν την πολιτική δεν είχαν πολεμήσει στον πόλεμο.

(Θυελλώδης επιδοκιμασία.)

Γιατί το μίσος ήταν άγνωστο στους στρατιώτες, αλλά όχι σε εκείνους τους ηλικιωμένους πολιτικούς που είχαν σώσει προσεκτικά τις πολύτιμες ζωές τους από τη φρίκη του πολέμου, αλλά που τώρα έπεσαν πάνω στην ανθρωπότητα σαν εκδικητικά τρελά πνεύματα. Το μίσος, η κακία και ο παραλογισμός ήταν οι πνευματικοί πατέρες της Συνθήκης των Βερσαλλιών. Χώροι διαβίωσης και κράτη χιλιάδων χρόνων διασπάστηκαν αυθαίρετα και διαλύθηκαν, άνθρωποι που ζούσαν μαζί ο ένας με τον άλλο από αμνημονεύτων χρόνων διαχωρίστηκαν, οι οικονομικές συνθήκες της ζωής αγνοήθηκαν, ενώ οι ίδιοι οι λαοί διαχωρίστηκαν σε νικητές και ηττημένους, σε άρχοντες με δικαιώματα και υπόδουλους χωρίς δικαιώματα.

Αυτό το έγγραφο των Βερσαλλιών ευτυχώς καταγράφηκε για τις επόμενες γενιές της ανθρωπότητας. Γιατί διαφορετικά θα θεωρούνταν στο μέλλον σαν το υπέροχο προϊόν μιας άγριας και διεφθαρμένης φαντασίας.

Σχεδόν 115 εκατομμύρια άνθρωποι εξαναγκάστηκαν όχι από νικηφόρους στρατιώτες, αλλά από τρελούς πολιτικούς να χάσουν το δικαίωμά τους στην αυτοδιάθεση, απομακρύνθηκαν από τις παλιές κοινότητες και ενώθηκαν σε νέες κοινότητες, χωρίς να ληφθεί υπόψη το αίμα, η καταγωγή τους, η κοινή λογική και οι οικονομικές συνθήκες διαβίωσης.

Οι συνέπειες ήταν ολέθριες. Αν και εκείνη την εποχή οι πολιτικοί κατάφεραν να καταστρέψουν πάρα πολλά πράγματα, υπήρχε ένας παράγοντας που δεν μπορούσαν να εξαλείψουν: αυτή τη γιγαντιαία μάζα των ανθρώπων που ζει στην Κεντρική Ευρώπη, συνωστισμένη σε ένα περιορισμένο χώρο, που μπορεί να εξασφαλίσει το καθημερινό της ψωμί μόνο με τη μέγιστη απασχόληση και την επακόλουθη τάξη. Αλλά τι γνώριζαν αυτοί οι πολιτικοί των λεγόμενων δημοκρατικών αυτοκρατοριών για αυτά τα προβλήματα;

(Πολύ καλά!)

Ένα κοπάδι εντελώς ανόητων και άγνοων ανθρώπων εξαπολύθηκε στην ανθρωπότητα, που σε χώρους διαβίωσης, όπου σχεδόν 140 άτομα ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο έπρεπε να κερδίσουν τα προς το ζην, απλώς κατέστρεψαν την τάξη που είχε χτιστεί εδώ και σχεδόν 2.000 χρόνια ιστορικής εξέλιξης και την μετέτρεψαν σε ένα χάος, χωρίς να είναι ικανοί ή να επιθυμούν να επιλύσουν τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι κοινότητες αυτών των ανθρώπων και για τους οποίους, εξάλλου, εκείνη την εποχή σαν δικτάτορες της νέας παγκόσμιας τάξης, είχαν αναλάβει την ευθύνη.

Εντούτοις, όταν οι συνέπειες αυτής της νέας παγκόσμιας τάξης απο-

δείχθηκαν αργότερα καταστροφικές, οι δημοκράτες δικτάτορες της ειρήνης τόσο οι αμερικανικής όσο και οι ευρωπαϊκής προέλευσης ήταν τόσο δειλοί, που κανένας από αυτούς δεν τόλμησε να αναλάβει την ευθύνη για αυτό που συνέβη. Ο ένας κατηγορούσε τον άλλο προσπαθώντας έτσι να σώσει τον εαυτό του από την κρίση της ιστορίας. Οι άνθρωποι όμως που κακοποιήθηκαν από το μίσος και τον παραλογισμό τους δυστυχώς, δεν ήταν σε θέση να ακολουθήσουν αυτή τη σωτηρία από τους διαφθορείς τους.

Είναι αδύνατο να απαριθμήσουμε τα στάδια των δεινών του δικού μας λαού. Στερημένος από το σύνολο των αποικιακών του κτήσεων, λεηλατημένος από όλους τους οικονομικούς του πόρους, και έτσι φτωχός, εκβιαζόμενος από τις λεγόμενες αποζημιώσεις, το έθνος μας βυθίστηκε στην πιο σκοτεινή περίοδο της εθνικής του δυστυχίας. Και προσέξτε, αυτή δεν ήταν η εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία, αλλά η δημοκρατική Γερμανία,…

(πολύ σωστά!)

…εκείνη η Γερμανία, που ήταν αρκετά αδύναμη για μια στιγμή για να εμπιστευτεί τις υποσχέσεις των δημοκρατικών πολιτικών.

(Δυνατές φωνές: Πολύ καλό! και χειροκροτήματα.)

Η δυστυχία που προέκυψε απ’ αυτό, η συνεχιζόμενη ανάγκη, άρχισαν να οδηγούν το έθνος μας στην πολιτική απόγνωση. Οι πιο αξιοπρεπείς και εργατικοί άνθρωποι της Κεντρικής Ευρώπης πίστευαν ότι με την πλήρη καταστροφή της παλιάς τάξης, που προφανώς γι’ αυτούς είχε κατάρα, θα έβλεπαν τη δυνατότητα της σωτηρίας. Τα εβραϊκά παράσιτα, από τη μια πλευρά, λεηλατούσαν το έθνος αδίστακτα και από την άλλη υποκινούσαν τις εξαιρετικά φτωχές μάζες. Με το να γίνει η δυστυχία του έθνους μας αυτοσκοπός για αυτήν τη φυλή, τότε ήταν δυνατό, να αναπτυχθούν στον αναδυόμενο στρατό των ανέργων τα κατάλληλα στοιχεία για την επανάσταση των μπολσεβίκων. Η παρακμή της πολιτικής τάξης, η σύγχυση της κοινής γνώμης από έναν ανεύθυνο εβραϊκό Τύπο οδήγησαν σε ολοένα και μεγαλύτερους κραδασμούς στην οικονομική ζωή και κατά συνέπεια στην αύξηση της δυστυχίας και στη μεγαλύτερη προθυμία να απορροφήσουν τις ανατρεπτικές ιδέες των μπολσεβίκων. Ο στρατός της εβραϊκής παγκόσμιας επανάστασης, όπως ονομαζόταν ο στρατός των ανέργων, αυξήθηκε τελικά σε σχεδόν 7 εκατομμύρια.

Η Γερμανία δεν είχε γνωρίσει ποτέ τέτοια κατάσταση. Στο χώρο διαβίωσης του μεγάλου γερμανικού έθνους και του παλιού κράτους των Αψβούργων που ανήκε σ’ αυτό, παρά τις δυσκολίες του αγώνα για επιβίωση, που οφειλόταν στον υπερβολικό πληθυσμό του περιοχής, η ασφάλεια της οικονομικής ζωής με την πάροδο του χρόνου δεν είχε μειωθεί αλλά, αντίθετα γινόταν όλο και περισσότερο μεγαλύτερη. Η επιμέλεια και η σκληρή δουλειά, η έντονη λιτότητα καθώς και η αγάπη για μια συνειδητή τάξη πιθανώς δεν κατάφεραν να

δώσουν στους ανθρώπους σε αυτόν τον χώρο διαβίωσης υπερβολικό πλούτο, αλλά τους έσωσαν όμως από την πιο πικρή δυστυχία.

Για το σκοπό αυτό όμως, τα ίδια τα κράτη έπρεπε πρώτα να διαμελιστούν. Έπρεπε να κλέψουν τις αποικιακές κτήσεις της Γερμανίας, παρόλο που ήταν εντελώς άχρηστες για τις παγκόσμιες δημοκρατίες. Έπρεπε να εισβάλουν στις πιο σημαντικές περιοχές που παράγουν πρώτες ύλες και, εάν ήταν απαραίτητο, να τεθούν υπό την επιρροή τους, κυρίως όμως σαν δεύτερο, έπρεπε να αποτραπεί, κυρίως όμως σαν δεύτερο, έπρεπε να αποτραπεί, ότι τα ατυχή θύματα αυτής της δημοκρατικής κακομεταχείρισης εθνών και ατόμων θα μπορούσαν ποτέ να ανακάμψουν ή ακόμη και να μπορέσουν να ξεσηκωθούν.

Έτσι επινόησαν το διαβολικό σχέδιο για να φορτώσουν τις γενιές με την κατάρα αυτών των συνθηκών. Για 60, 70 ή 100 χρόνια, η Γερμανία έπρεπε να καταβάλλει ποσά, των οποίων η πρακτική καταγραφή θα έπρεπε να παραμείνει εντελώς ασαφής. Η συγκέντρωση τέτοιων γιγαντιαίων ποσών δεν θα ήταν εφικτή ούτε σε χρυσό ή σε ξένο συνάλλαγμα ούτε ακόμη και μέσω τακτικών πληρωμών από την τρέχουσα παραγωγή, χωρίς να καταστραφούν και οι εθελοτυφλούντες συλλέκτες αυτού του φόρου. Στην πραγματικότητα, αυτοί οι δημοκράτες δικτάτορες της ειρήνης με την τρέλα τους στις Βερσαλλίες κατέστρεψαν πλήρως την παγκόσμια οικονομία. Ο ανόητός τους διαμελισμός των εθνών και των κρατών οδήγησε στην καταστροφή των κοινών παραγωγικών και εμπορικών συμφερόντων που είχαν καθιερωθεί εδώ και αιώνες, επιβάλλοντας έτσι για άλλη μια φορά την ανάπτυξη αυτόνομων προσπαθειών ανεξαρτητοποίησης και μαζί τους την καταστροφή των γενικών συνθηκών της παγκόσμιας οικονομίας που υπήρχαν μέχρι σήμερα.

Όταν πριν από 20 χρόνια, σαν το 7ο μέλος του τότε Γερμανικού Εργατικού Κόμματος στο Μόναχο μπήκα στο βιβλίο της πολιτικής ζωής, έβλεπα παντού γύρω μου τα φαινόμενα αυτής της παρακμής. Το χειρότερο ήταν, όπως έχω ήδη τονίσει, η απόλυτη απόγνωση των μαζών που προέκυψε απ’ αυτό, η εξαφάνιση κάθε εμπιστοσύνης στον ανθρώπινο λόγο ή ακόμη και στην δικαιοσύνη μεταξύ των μορφωμένων, αλλά και η επικράτηση του κτηνώδους εγωισμού σε όλα τα πλάσματα που έχουν την προδιάθεση εγωισμού.

Ο βαθμός στον οποίο ήταν πλέον δυνατό για μένα, κατά τη διάρκεια των τελευταίων 20 ετών να ξαναχτίσω ένα έθνος από αυτή τη χαοτική αποδιοργάνωση και να δημιουργήσω μια νέα τάξη αποτελεί ήδη μέρος της γερμανικής ιστορίας.

(Συνεχές θυελλώδες χειροκρότημα.)

Αυτό που θέλω να σας ξεκαθαρίσω σήμερα σαν εισαγωγή είναι, πάνω απ’ όλα, ο στόχος των πολιτικών μου προθέσεων όσον αφορά την εξωτερική πολιτική και η πραγματοποίησή τους.

Μια από τις πιο επαίσχυντες πράξεις καταπίεσης της Συνθήκης των Βερσαλλιών όλων των εποχών είναι ο διαμελισμός του γερμανικού

έθνους καθώς και η πολιτική διάλυση του χώρου διαβίωσής του στον οποίο άλλωστε ζούσε για χιλιάδες χρόνια. Βουλευτές μου, άνδρες του Ράιχσταγκ, ποτέ δεν έχω αφήσει καμία αμφιβολία ότι είναι σχεδόν αδύνατο στην Ευρώπη να καταλήξουμε ποτέ σε μια αμοιβαία ικανοποιητική συμφωνία μεταξύ κρατικών και εθνικών συνόρων. Αφενός, η μετανάστευση των λαών που σταδιακά έχει σταματήσει τους τελευταίους αιώνες και αφετέρου, ο σχηματισμός μεγάλων κοινοτήτων, δημιούργησε μια κατάσταση σε αυτές τις περιοχές, η οποία, όπως κι αν την δουν, πρέπει απαραιτήτως να εξεταστεί σαν μη ικανοποιητική από τους ενδιαφερόμενους. Ακριβώς ο τρόπος της σταδιακής εξασθένισης αυτών των εθνικών και κρατικών σχηματισμών τον περασμένο αιώνα, ήταν το γεγονός που οδήγησε πολλούς να θεωρηθούν δικαιολογημένοι για την απόκτηση της ελπίδας, ότι στο τέλος θα μπορούσε να επιτευχθεί συμβιβασμός μεταξύ του σεβασμού της εθνικής ζωής των διαφόρων ευρωπαϊκών λαών και της αναγνώρισης των καθιερωμένων πολιτικών δομών, ο οποίος χωρίς να καταστρέψει την κρατική τάξη στην Ευρώπη και μαζί της τα οικονομικά θεμέλια που υπάρχουν σε αυτήν θα επέτρεπε ωστόσο τη διατήρηση του εθνικού φορέα.

Ο παγκόσμιος πόλεμος έβαλε τέλος σε αυτές τις ελπίδες. Η ειρηνευτική Συνθήκη των Βερσαλλιών δεν δικαίωσε ούτε τη μία αρχή ούτε την άλλη. Ούτε το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης των λαών δεν έγινε σεβαστό, ούτε ελήφθησαν υπόψη το κράτος ή ακόμη και οι οικονομικές ανάγκες ή οι προϋποθέσεις της ευρωπαϊκής ανάπτυξης.

Παρ’ όλα αυτά, δεν άφησα ποτέ καμία αμφιβολία ότι, όπως έχω ήδη τονίσει, ακόμη και μια αναθεώρηση της Συνθήκης των Βερσαλλιών θα πρέπει να έχει και τα όριά της, και πάντα το έλεγα με απόλυτη ειλικρίνεια, όχι για λόγους τακτικής, αλλά από την πιο βαθιά πεποίθησή μου. Σαν εθνικός ηγέτης του γερμανικού λαού, δεν άφησα καμία αμφιβολία γι’ αυτό, ότι οπουδήποτε διακυβεύονται τα υψηλότερα συμφέροντα της ευρωπαϊκής συνύπαρξης, τα μεμονωμένα εθνικά συμφέροντα, αν είναι απαραίτητο, πρέπει να παραμεριστούν και μάλιστα, όπως έχει ήδη τονιστεί, όχι για λόγους τακτικής, γιατί δεν έχω αφήσει ποτέ καμία αμφιβολία ότι είμαι απολύτως ειλικρινής σε αυτήν τη στάση.

Για τον λόγο αυτόν, για μια σειρά από ενδεχομένως αμφισβητούμενες περιοχές πήρα κάποιες οριστικές αποφάσεις και τις έχω γνωστοποιήσει όχι μόνο στο εξωτερικό αλλά και στο εσωτερικό και έχω επιβάλει το σεβασμό τους. Δεν περιέγραψα, όπως έκανε η Γαλλία το 1870/71, την εκχώρηση της Αλσατίας-Λωρραίνης σαν απαράδεκτη για το μέλλον, αλλά εδώ έχω κάνει μια διάκριση μεταξύ της περιοχής του Σάαρ και αυτών των δύο πρώην χωρών του Ράιχ. Και σε αυτή τη στάση μου ούτε υπήρξε αναθεώρηση, ούτε θα υπάρξει αναθεώρηση και αυτή τη στάση που έχω στο εσωτερικό, είτε μέσω του Τύπου είτε με οποιονδήποτε άλλο τρόπο δεν την έχω παραβιάσει καμιά στιγμή ούτε μπορεί να αμφισβητηθεί. Η επιστροφή της περιοχής του Σάαρ έχει εξαλείψει όλα τα εδαφικά προβλήματα μεταξύ της Γαλλίας και της Γερμανίας στην Ευρώπη.

Πάντως, θεωρούσα πάντα λυπηρό το γεγονός, ότι οι Γάλλοι πολιτικοί θεωρούσαν αυτή τη στάση ως δεδομένη.

(Πολύ σωστά!)

Αυτά τα πράγματα δεν γίνονται έτσι!

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Δεν είχα κηρύξει αυτή τη στάση από το φόβο της Γαλλίας. Σαν πρώην στρατιώτης, δεν βλέπω κανένα λόγο για τέτοιου είδους φόβο.

(Επιδοκιμασία και χειροκρότημα.)

Εξάλλου, όσον αφορά την επικράτεια του Σάαρ, δεν άφησα καμία αμφιβολία, ότι η μη επιστροφή αυτής της περιοχής στη Γερμανία δεν θα γινόταν δεκτή από εμάς. Όχι, επιβεβαίωσα αυτή τη στάση απέναντι στη Γαλλία σαν έκφραση μιας κατανόησης της αναγκαιότητας, για την επίτευξη της ειρήνης στην Ευρώπη με κάποιο τρόπο και όχι διατηρώντας ανοιχτά απεριόριστες αξιώσεις και αιώνιες αναθεωρήσεις σπέρνοντας το σπόρο της συνεχούς αβεβαιότητας ή ακόμη και δημιουργώντας ένταση. Εάν τώρα παρ’ όλα αυτά προκύψει αυτή η ένταση, τότε δεν θα είναι υπεύθυνη η Γερμανία, αλλά εκείνα τα διεθνή στοιχεία που δημιουργούν συστηματικά τέτοιες εντάσεις για να εξυπηρετήσουν τα καπιταλιστικά τους συμφέροντα.

(Πολύ σωστά!)

Γιατί έχω κάνει μια σειρά από δεσμευτικές δηλώσεις σε αρκετά κράτη. Κανένα από αυτά τα κράτη δεν μπορεί να διαμαρτυρηθεί ότι του απευθύνθηκε έστω και μια φορά ένας υπαινιγμός ενός αιτήματος από τη Γερμανία, που να ήταν αντίθετος με αυτές. Κανένας από τους σκανδιναβούς πολιτικούς, για παράδειγμα, δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι από την πλευρά της γερμανικής κυβέρνησης του Ράιχ ή από την πλευρά της γερμανικής κοινής γνώμης παρουσιάσθηκε ποτέ κάποιο αίτημα, που να ήταν ασυμβίβαστο με την κυριαρχία ή την ακεραιότητα αυτών των κρατών.

Με χαροποιεί το γεγονός ότι ορισμένα ευρωπαϊκά κράτη άρπαξαν την ευκαιρία από αυτές τις δηλώσεις της γερμανικής κυβέρνησης προκειμένου να εκφράσουν και να τονίσουν την επιθυμία τους για απόλυτη ουδετερότητα. Αυτό ισχύει για την Ολλανδία, το Βέλγιο,
την Ελβετία, τη Δανία κ.λπ. Τη Γαλλία την έχω ήδη αναφέρει. Δεν χρειάζεται να αναφέρω την Ιταλία, με την οποία μας συνδέει μια βαθύτατη και στενότερη φιλία, ή την Ουγγαρία και τη Γιουγκοσλαβία, με τους οποίους, σαν γείτονες, έχουμε την τύχη να έχουμε φιλικές σχέσεις. Αντίθετα, από την πρώτη στιγμή της πολιτικής μου δραστηριότητας, δεν άφησα καμία αμφιβολία, ότι υπάρχουν και άλλες περιστάσεις, που αντιπροσωπεύουν μια τόσο μοχθηρή και χονδροειδή

προσβολή του δικαιώματος του λαού μας στην αυτοδιάθεση, που δεν μπορούμε ποτέ να τις δεχτούμε ή να τις εγκρίνουμε. Ποτέ δεν έγραψα ούτε μια γραμμή ούτε έκανα έστω μια ομιλία στην οποία απέναντι στα προαναφερθέντα κράτη να είχα μια διαφορετική στάση από αυτή που αναφέρθηκε. Αλλά δεν υπάρχει και καμία γραμμή και καμία ομιλία όσον αφορά άλλες περιπτώσεις, που να έχω εκφράσει κάτι διαφορετικό από ό, τι έχω επιβεβαιώσει έκτοτε με τις πράξεις μου.

1. Η Αυστρία! Η παλιότερη Αυστρία του γερμανικού λαού, υπήρξε κάποτε ο στυλοβάτης του γερμανικού έθνους στα νοτιοανατολικά του Ράιχ. Οι Γερμανοί αυτής της χώρας κατάγονται από εποίκους από όλες τις γερμανικές φυλές, παρόλο που η βαυαρική φυλή συνέβαλε στο μεγαλύτερο μέρος. Αργότερα, αυτή η Αυστρία έγινε η δύναμη μιας γερμανικής αυτοκρατορίας μισής χιλιετίας και η Βιέννη έγινε η πρωτεύουσα του τότε γερμανικού Ράιχ. Αυτό το γερμανικό Ράιχ τελικά διαλύθηκε κατά τη διάρκεια μιας σταδιακής διάλυσης από τον Ναπολέοντα της Κορσικής, αλλά συνέχισε να υπάρχει ως γερμανική ομοσπονδία, και αν και δεν ήταν πλέον κομμάτι του κράτους, αλλά με την λαχτάρα του έθνους για ενότητα πριν λίγο καιρό πολέμησε και υπέμεινε από κοινού τον μεγαλύτερο πόλεμο όλων των εποχών. Εγώ ο ίδιος είμαι παιδί αυτής της Αυστρίας.

Οι εγκληματίες των Βερσαλλιών δεν κατέστρεψαν μόνο το γερμανικό Ράιχ και διέλυσαν την Αυστρία, αλλά και απαγόρεψαν στους Γερμανούς να αναγνωρίζουν μια κοινότητα στην οποία ανήκαν για πάνω από χίλια χρόνια. Την εξάλειψη αυτής της κατάστασης, πάντα τη θεωρούσα σαν το υψηλότερο και πιο ιερό καθήκον της ζωής μου. Ποτέ δεν παρέλειψα να διακηρύττω αυτή την θέληση και κάθε στιγμή ήμουν αποφασισμένος να πραγματοποιήσω αυτές τις ιδέες που με στοίχειωναν μέρα και νύχτα. Θα είχα αμαρτήσει απέναντι στη κλήση μου από το θέλημα του Θεού, εάν είχα προδώσει την προσπάθειά μου να οδηγήσω την πατρίδα μου και το γερμανικό μου λαό της Αυστρίας στο Ράιχ και έτσι πίσω στην γερμανική εθνική κοινότητα.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Με τον τρόπο αυτό, εξάλλου, έχω σβήσει την πιο ντροπιαστική πλευρά της Συνθήκης των Βερσαλλιών. Κατάφερα να αποκαταστήσω το δικαίωμα αυτοδιάθεσης για 7½ εκατομμύρια Γερμανούς. Κατάφερα να εξαλείψω τη δημοκρατική καταπίεση αυτών των 7½ εκατομμυρίων. Κατάφερα να καταργήσω την απαγόρευση που τους εμπόδιζε να ψηφίζουν για τη μοίρα τους και πραγματοποίησα αυτήν την ψηφοφορία ενώπιον της ιστορίας. Κατέληξαν σε ένα αποτέλεσμα που δεν το περίμενα μόνο εγώ, αλλά που το είχαν προβλέψει και οι δημοκράτες καταπιεστές των εθνών των Βερσαλλιών, διαφορετικά, γιατί δεν είχαν απαγορέψει την ψηφοφορία για την «Ένωση» (Anschluß);

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

2. Βοημία και Μοραβία. Όταν κατά τη διάρκεια των μεταναστεύσεων των λαών, οι γερμανικές φυλές άρχισαν να μεταναστεύουν από την σημερινή περιοχή της Βοημίας-Μοραβίας για λόγους ανεξήγητους σε εμάς, σε αυτή την περιοχή και ανάμεσα στους Γερμανούς που έμειναν πίσω χώθηκε ένας ξένος σλαβικός λαός. Από τότε, ο χώρος διαβίωσής του έχει εγκλωβιστεί σε ένα σχήμα πετάλου από τη γερμανική εθνότητα. Από οικονομική άποψη, μια μακροπρόθεσμη ανεξάρτητη ύπαρξη αυτών των χωρών πέρα από το πλαίσιο με το γερμανικό έθνος και την οικονομία του είναι αδιανόητη. Αλλά πέρα από αυτό, σχεδόν 4 εκατομμύρια Γερμανοί ζούσαν σε αυτό το έδαφος της Βοημίας και της Μοραβίας. Ειδικά μετά τη Συνθήκη των Βερσαλλιών μια πολιτική εθνικής εκκαθάρισης η οποία ξεκίνησε κάτω από την πίεση της τσεχικής πλειοψηφίας, σε συνδυασμό και με τις οικονομικές συνθήκες και την αυξανόμενη δυστυχία, οδήγησαν στη μετανάστευση αυτών των γερμανικών στοιχείων, έτσι ώστε οι Γερμανοί που έμειναν πίσω να μειωθούν στα 3,7 εκατομμύρια περίπου. Οι παραμεθόριες περιοχές κατοικούνται από ομογενή γερμανικό πληθυσμό, αλλά υπάρχουν και μεγάλοι γερμανικοί γλωσσικοί θύλακες στο εσωτερικό.

Το τσεχικό έθνος, όσον αφορά την καταγωγή του, είναι ξένο προς εμάς. Μόνο που σε μια κοινότητα χιλιάδων ετών ουσιαστικά ο πολιτισμός του έχει σχηματιστεί και διαμορφωθεί από γερμανικές επιρροές. Η οικονομία του είναι το αποτέλεσμα της συμμετοχής στη μεγάλη γερμανική οικονομία. Η πρωτεύουσα αυτής της χώρας ήταν κάποτε μια αυτοκρατορική γερμανική πόλη και έχει το παλαιότερο γερμανικό πανεπιστήμιο. Πολυάριθμοι καθεδρικοί ναοί, δημαρχεία και κατοικίες ευγενών και πολιτών είναι μάρτυρες της γερμανικής πολιτιστικής επιρροής. Ο ίδιος ο τσεχικός λαός, είχε κάνει τη σχέση του με το γερμανικό λαό κατά τη διάρκεια των αιώνων πότε πιο στενή και πότε πιο απομακρυσμένη. Κάθε σύσφιξη των σχέσεων οδήγησε στην ευημερία του γερμανικού και του τσεχικού λαού και κάθε διάσπαση στην καταστροφή.

Οι αρετές και οι αξίες του γερμανικού λαού είναι γνωστές σε εμάς. Αλλά και το τσεχικό έθνος με το σύνολο των επιδεξιοτήτων του, της βιομηχανίας του, της εργατικότητάς του, της αγάπης του για το έδαφος της πατρίδας του και της δικής του εθνικής κληρονομιάς, αξίζει τον σεβασμό μας. Στην πραγματικότητα υπήρχαν περίοδοι, κατά τις οποίες αυτός ο αμοιβαίος σεβασμός για τις ιδιότητες του άλλου έθνους ήταν κάτι το αυτονόητο. Οι δημοκράτες ειρηνιστές των Βερσαλλιών μπορούν να διεκδικήσουν τα εύσημα για τον εαυτό τους, ότι έχουν αναθέσει σ’ αυτό το τσέχικο έθνος τον ειδικό ρόλο ενός δορυφόρου, ικανού να χρησιμοποιηθεί ενάντια στη Γερμανία.

Για τον σκοπό αυτό επιδίκασαν αυθαίρετα στην τσέχικη εθνική υπόσταση, ένα κράτος που δεν είναι καθόλου βιώσιμο, ξένα εθνικά περιουσιακά στοιχεία, δηλαδή, φέρθηκαν βίαια σε άλλες εθνικότητες προκειμένου με αυτόν τον τρόπο να μπορέσουν να κατοχυρώσουν μια κρατική λανθάνουσα απειλή για το γερμανικό έθνος στην Κεντρική Ευρώπη. Διότι αυτό το κράτος, στο οποίο το λεγόμενο κυρίαρχο εθνικό στοιχείο ήταν στην πραγματικότητα μειοψηφία, θα μπορούσε να διατη-

ρηθεί μόνο μέσω μιας βάναυσης καταπίεσης στις εθνικές πλειοψηφίες. Αυτή η καταπίεση όμως ήταν και πάλι δυνατή μόνο κάτω από την έγκριση μιας προστασίας και μιας βοήθειας εκ μέρους των ευρωπαϊκών δημοκρατιών. Αυτή η βοήθεια όμως ήταν αυτονόητο ότι θα μπορούσε να αναμένεται μόνο εάν αυτό το κράτος ήταν προετοιμασμένο για να αναλάβει και να διαδραματίσει το ρόλο που του είχε ανατεθεί κατά τη γέννησή του.

Αυτός ο ρόλος όμως δεν σήμαινε τίποτα άλλο παρά να εμποδίσει την σταθεροποίηση της Κεντρικής Ευρώπης, να προσφέρει μια γέφυρα στην επιθετικότητα των μπολσεβίκων στην Ευρώπη και κυρίως να λειτουργήσει σαν ένας μισθοφόρος των ευρωπαϊκών δημοκρατιών κατά της Γερμανίας. Όλα τα άλλα ακολούθησαν από μόνα τους.

Όσο περισσότερο αυτό το κράτος ήθελε να εκπληρώσει το καθήκον του, τόσο μεγαλύτερη ήταν η αντίσταση των εθνικών μειονοτήτων που του αντιτάχθηκαν. Όμως όσο μεγαλύτερη ήταν αυτή η αντίσταση, τόσο μεγαλύτερη καταπίεση έπρεπε να χρησιμοποιηθεί. Αυτή η αναπόφευκτη σκλήρυνση των εσωτερικών αντιθέσεων οδήγησε και πάλι σε ακόμη μεγαλύτερη εξάρτηση από τους δημοκρατικούς Ευρωπαίους ιδρυτές και ευεργέτες αυτού του κράτους, γιατί μόνο αυτοί ήταν σε θέση να διατηρήσουν μακροπρόθεσμα την οικονομική ύπαρξη αυτής της αφύσικης και τεχνητής δημιουργίας.

Πρωτίστως η Γερμανία ενδιαφερόταν μόνο για ένα πράγμα, δηλαδή να απελευθερώσει αυτά τα σχεδόν 4 εκατομμύρια Γερμανούς σε αυτή τη χώρα από την αφόρητη κατάστασή τους, και να τους δώσει τη δυνατότητα να επιστρέψουν στην πατρίδα τους και στο χιλιετές Ράιχ.

Ήταν φυσικό ότι αυτό το πρόβλημα θα επανέφερε αμέσως όλες τις άλλες πτυχές του προβλήματος των εθνικοτήτων. Αλλά και το γεγονός, ότι η απομάκρυνση όλων των εθνικοτήτων θα στερούσε από το κράτος που απέμενε κάθε ικανότητα επιβίωσης, ήταν κάτι που ήταν επίσης ξεκάθαρο στους ιδρυτές του κράτους των Βερσαλλιών και επειδή το ήξεραν αυτό, αποφάσισαν την καταπίεση των άλλων μειονοτήτων και ενάντια στη θέλησή τους να εξαναγκαστούν να γίνουν μέρος αυτού του ερασιτεχνικά κατασκευασμένου κράτους.

Γι’ αυτήν την γνώμη μου και τη στάση μου δεν έχω αφήσει ποτέ καμία αμφιβολία. Βεβαίως, όσο η ίδια η Γερμανία ήταν ανίσχυρη και ανυπεράσπιστη, η καταδυνάστευση σχεδόν 4 εκατομμυρίων Γερμανών θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί χωρίς καμία πρακτική αντίσταση από το Ράιχ. Όμως μόνο ένα παιδί στη πολιτική θα μπορούσε να πιστέψει ότι το γερμανικό έθνος θα παρέμενε αιωνίως στην κατάσταση του 1919. Μόνο για όσο καιρό οι διεθνιστές προδότες, που υποστηριζόντουσαν από το εξωτερικό, κατείχαν τον έλεγχο του γερμανικού κράτους, ήταν αναμενόμενη μια καρτερική αποδοχή αυτών των επαίσχυντων συνθηκών.

(Χειροκροτήματα.)

Από τη στιγμή που, μετά τη νίκη του Εθνικοσοσιαλισμού, αυτοί οι προδότες της χώρας έπρεπε να μεταφέρουν την κατοικία τους στον

τόπο απ’ όπου έπαιρναν τις επιδοτήσεις τους, η λύση αυτού του προβλήματος ήταν μόνο θέμα χρόνου.

(Επιδοκιμασία.)

Και ήταν αποκλειστικά ζήτημα των θιγόμενων εθνικοτήτων, όχι ζήτημα της Δυτικής Ευρώπης.

(Χειροκροτήματα.)

Το ότι η Δυτική Ευρώπη ενδιαφερόταν για το τεχνητά κατασκευασμένο κράτος για το συμφέρον της, νομίζω ότι ήταν κατανοητό. Το ότι όμως οι εθνικότητες που αποτελούν αυτό το κράτος θα έβρισκαν αυτό το ενδιαφέρον σαν καθοριστικό παράγοντα γι’ αυτούς, ήταν μια πλάνη, ίσως λυπηρή για μερικούς.

(Γέλια.)

Εάν αυτό το συμφέρον αποσκοπούσε μόνο στην οικονομική θεμελίωση αυτής της κρατικής ύπαρξης, δεν θα υπήρχε καμία αντίρρηση από τη γερμανική πλευρά, εάν αυτό το οικονομικό συμφέρον δεν ήταν τελικά εξαρτώμενο αποκλειστικά από τους πολιτικούς στόχους των δημοκρατιών.

Ακόμα και η οικονομική υποστήριξη αυτού του κράτους ακολούθησε μόνο μια κατευθυντήρια αρχή: τη δημιουργία ενός στρατιωτικού πλήρως εξοπλισμένου κράτους με την υποχρέωση, το σχηματισμό ενός προπυργίου που θα έφτανε στο Ράιχ, το οποίο είτε θα αποτελούσε βάση για στρατιωτικές επιχειρήσεις σε συνδυασμό με εισβολές στο Ράιχ από τη Δύση, ή ακόμη και σαν αεροπορική βάση αναμφισβήτητης αξίας. Αυτό που αναμενόταν από αυτό το κράτος μπορεί να φανεί πιο ξεκάθαρα από την παρατήρηση του Γάλλου Υπουργού Αεροπορίας, Πιέρ Κοτ, ο οποίος δήλωσε ψυχρά ότι υποχρέωση αυτού του κράτους ήταν σε περίπτωση σύγκρουσης να είναι ένα αεροδρόμιο προσγείωσης και απογείωσης βομβαρδιστικών, με τα οποία θα ήταν δυνατόν να καταστρέψουν τα πιο σημαντικά γερμανικά βιομηχανικά κέντρα σε λίγες ώρες. Συνεπώς, είναι κατανοητό, γιατί η γερμανική κυβέρνηση έπρεπε από την πλευρά της να πάρει την απόφαση να καταστρέψει αυτό το αεροδρόμιο για βομβαρδιστικά αεροπλάνα.

(Θυελλώδη χειροκροτήματα.)

Δεν πήραμε αυτήν την απόφαση, για παράδειγμα, από μίσος εναντίον του τσεχικού λαού, μάλλον το αντίθετο. Διότι κατά τη διάρκεια χιλιάδων ετών συνύπαρξης μεταξύ του γερμανικού και του τσεχικού λαού υπήρχαν συχνά περίοδοι αιώνων στενής συνεργασίας και μόνο σύντομες περιόδους εντάσεων ανάμεσά τους. Σε τέτοιες περιόδους έντασης, μπορεί πολύ εύκολα τα πάθη των ανθρώπων που παλεύουν μεταξύ τους στις γραμμές των εθνικών τους μετώπων να σβήσουν το

αίσθημα της δικαιοσύνης και έτσι να οδηγήσουν σε μια λανθασμένη συνολική εκτίμηση, αυτό είναι ένα χαρακτηριστικό κάθε πολέμου, μόνο στις μεγάλες περιόδους αρμονίας της συνύπαρξης, που οι δύο λαοί ήταν ακόμη σε συμφωνία, μπορούσαν και οι δύο πλευρές να διεκδικήσουν μια ιερή αξίωση για την εκτίμηση και τον σεβασμό της εθνικότητάς τους.

Αλλά κι εγώ ο ίδιος ακόμη και σε αυτά τα χρόνια των αγώνων δεν αντιμετώπισα ποτέ τον τσεχικό λαό με άλλο τρόπο παρά σαν φύλακας όχι μόνο των μονομερών εθνικών και αυτοκρατορικών συμφερόντων, αλλά και με αισθήματα σεβασμού για τον τσεχικό λαό. Ένα πράγμα είναι σίγουρο, ακόμη και εάν οι δημοκρατικοί μαιευτήρες αυτού του κράτους κατάφερναν να επιτύχουν τον τελικό τους στόχο, τότε το γερμανικό Ράιχ σίγουρα δεν θα είχε καταστραφεί, αν και θα μπορούσαμε να έχουμε υποστεί βαριές απώλειες. Όχι, το τσεχικό έθνος λόγω του περιορισμένου μεγέθους και της θέσης του, θα είχε υποστεί πιο τρομερές συνέπειες και μάλιστα είμαι πεπεισμένος, πολύ πιο καταστροφικές.

(Πολύ σωστά!)

Χαίρομαι που, παρά την ενόχληση όσων ενδιαφέρονται για τη δημοκρατία,...

(Γέλια.)

...καταφέραμε να αποφύγουμε αυτήν την καταστροφή της κεντρικής Ευρώπης χάρη στη δική μας μετριοπάθεια αλλά και χάρη στην διορατικότητα του τσεχικού λαού.

(Χειροκροτήματα.)

Αυτό για το οποίο οι καλύτεροι και οι σοφότεροι Τσέχοι κάποτε πολέμησαν για δεκαετίες, είναι φυσικά δεδομένο σε αυτόν τον λαό από την αρχή του γερμανικού εθνικοσοσιαλιστικού Ράιχ, δηλαδή, το δικαίωμα στη δική του εθνικότητα και το δικαίωμα να προωθήσει αυτήν την εθνικότητα και το δικαίωμα να αναβιώσει αυτήν την εθνικότητα.

Η εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία ούτε που σκέφθηκε ποτέ να αρνηθεί τις φυλετικές αρχές που αποτελούν την περηφάνια μας. Δεν θα ωφεληθούν μόνο οι Γερμανοί, αλλά και το τσεχικό έθνος. Αυτό που απαιτούμε, είναι ο σεβασμός μιας ιστορικής αναγκαιότητας και μιας οικονομικής δύσκολης θέσης στην οποία βρισκόμαστε όλοι.

Όταν ανακοίνωσα τη λύση αυτού του προβλήματος στο Ράιχσταγκ στις 22 Φεβρουαρίου 1938, ήμουν πεπεισμένος ότι εδώ πειθαρχούσα σε μια αναγκαιότητα της κεντρικής Ευρώπης. Αλλά ακόμα και τον Μάρτιο του 1938, εξακολουθούσα να πιστεύω ότι θα μπορούσε να αποδειχθεί δυνατή, μέσω μιας βαθμιαίας εξέλιξης, η επίλυση του προβλήματος των μειονοτήτων σε αυτό το κράτος και αργά ή γρήγορα

μέσω αμοιβαίας συνεργασίας να διασφαλιστεί η κοινή πλατφόρμα, που θα μπορούσε να είναι χρήσιμη όχι μόνο πολιτικά αλλά κυρίως οικονομικά για όλους μας.

Μόνο όταν ο κ. Μπένες, ο οποίος ήταν πλήρως εξαρτώμενος από τους διεθνείς δημοκράτες χρηματοδότες του, μετέτρεψε το πρόβλημα σε στρατιωτικό και εξαπέλυσε ένα κύμα καταπίεσης ενάντια στη γερμανική μειονότητα, επιχειρώντας ταυτόχρονα με αυτήν την κινητοποίηση, την οποία όλοι γνωρίζετε, να προκαλέσει μια διεθνή ήττα στο γερμανικό κράτος και να βλάψει το κύρος του, μου έγινε σαφές ότι δεν θα μπορούσε πλέον να επιτευχθεί μια λύση με αυτόν τον τρόπο. Γιατί η ψεύτικη αναφορά μιας γερμανικής κινητοποίησης τότε ήταν προφανώς εμπνευσμένη από το εξωτερικό και υποβλήθηκε στους Τσέχους για να προκαλέσουν στο γερμανικό Ράιχ μια τέτοια απώλεια κύρους.

Δεν χρειάζεται να επαναλάβω ξανά ότι η Γερμανία δεν είχε κινητοποιήσει ούτε έναν άνδρα τον Μάιο του περασμένου έτους, αλλά ότι όλοι πιστεύαμε ότι ακριβώς η μοίρα του κ. Σούσνιγκ θα έπρεπε να είχε δείξει σε όλους τους άλλους τη σκοπιμότητα της συνεργασίας για αμοιβαία κατανόηση μέσω μιας πιο δίκαιης μεταχείρισης των εθνικών μειονοτήτων. Εγώ απ’ την πλευρά μου, ήμουν πρόθυμος ούτως ή άλλως, με υπομονή και αν ήταν απαραίτητο για χρόνια, να δοκιμάσω αυτό το είδος της ειρηνικής εξέλιξης.

Μόνο που ακριβώς αυτή η ειρηνική λύση για τους υποκινητές των δημοκρατιών ήταν ένα αγκάθι στα πλευρά τους. Εμάς τους Γερμανούς μας μισούν και θα προτιμούσαν να μας εξαλείψουν εντελώς. Αλλά τι σημαίνουν για αυτούς οι Τσέχοι; Είναι ένα μέσο για τον στόχο τους! Τι σημασία έχει γι’ αυτούς η μοίρα ενός μικρού και γενναίου έθνους, τι τους νοιάζει η ζωή εκατοντάδων χιλιάδων γενναίων στρατιωτών που θα θυσιάζονταν για την πολιτική τους; Αυτοί οι δυτικοευρωπαίοι υποκριτές ειρηνιστές δεν ενδιαφερόταν να εργαστούν για την ειρήνη, αλλά για να προκαλέσουν αιματοχυσία, έτσι ώστε με αυτή την αιματοχυσία να πετύχουν να υποκινήσουν τα έθνη και στη συνέχεια να προκαλέσουν ακόμη περισσότερη αιματοχυσία. Γι’ αυτό το λόγο επινόησαν την ιστορία της γερμανικής κινητοποίησης και εξαπάτησαν την κοινή γνώμη της Πράγας με αυτήν. Έπρεπε να προμηθεύσουν επιχειρήματα για την κινητοποίηση της Τσεχίας, μέσω της οποίας όμως τότε πίστευαν πάνω απ’ όλα, ότι δεν θα μπορούσαν πλέον να αποφύγουν τις εκλογές στη Σουδητία κάτω από την επιθυμητή στρατιωτική πίεση.

Κατά τη γνώμη τους, τότε υπήρχαν μόνο δύο επιλογές για τη Γερμανία: είτε την αποδοχή αυτής της τσεχικής κινητοποίησης και μ’ αυτό την αποδοχή μιας ντροπιαστικής ήττας, ή τη σύγκρουση με την Τσεχοσλοβακία, σε έναν αιματηρό πόλεμο και μ’ αυτόν ίσως την δυνατότητα της κινητοποίησης των εθνών της Δυτικής Ευρώπης, που δεν είχαν κανένα ενδιαφέρον για αυτά τα θέματα, εμπλέκοντάς τα έτσι σε μια αναπόφευκτη αιματοχυσία και βυθίζοντας την ανθρωπότητα σε μια νέα καταστροφή στην οποία κάποιοι θα είχαν την τιμή να χάσουν τις ζωές τους και άλλοι την ευχαρίστηση να κάνουν κέρδη από τον

πόλεμο.

(Θερμή επιδοκιμασία.)

Γνωρίζετε, βουλευτές μου, τις αποφάσεις, που πήρα εκείνη τη στιγμή:

1. Τη λύση αυτού του ζητήματος, το συντομότερο μέσα στο 1938, το αργότερο έως τις 2 Οκτωβρίου·

2. την προετοιμασία αυτής της λύσης με όλα εκείνα τα μέσα, που δεν θα άφηναν καμία αμφιβολία, ότι οποιαδήποτε προσπάθεια επέμβασης θα αποκρουστεί από την ενωμένη δύναμη ολόκληρου του έθνους.

Εκείνη την εποχή αποφάσισα και διέταξα την αναβάθμιση των δυτικών μας οχυρώσεων. Στις 25 Σεπτεμβρίου 1938, βρίσκονταν ήδη σε τέτοια κατάσταση, που η δύναμη της αντίστασής τους ξεπερνούσε την αντίσταση της παλιάς γραμμής Ζίγκφριντ του πολέμου τριάντα ή σαράντα φορές. Τώρα έχουν ολοκληρωθεί ουσιαστικά και προς το παρόν διευρύνονται με τις νέες γραμμές μπροστά από το Άαχεν και το Σααρμπρύκεν που διέταξα αργότερα. Και αυτές, επίσης, είναι σε μεγάλο βαθμό έτοιμες για άμυνα. Στην κατάσταση στην οποία βρίσκεται σήμερα η ισχυρότερη οχύρωση όλων των εποχών, μπορεί να δώσει στο γερμανικό έθνος την καθησυχαστική πεποίθηση ότι καμία δύναμη σε αυτόν τον κόσμο δεν θα καταφέρει ποτέ να διασπάσει αυτό το μέτωπο.

(Θυελλώδη χειροκροτήματα.)

Μετά την πρώτη προκλητική προσπάθεια με την τσεχική κινητοποίηση που δεν οδήγησε στο επιθυμητό αποτέλεσμα, ξεκίνησε η δεύτερη φάση, της οποίας τα κίνητρα για αυτήν την υπόθεση, η οποία ήταν αποκλειστικά θέμα της Κεντρικής Ευρώπης, εμφανίστηκαν αρκετά ξεκάθαρα.

Όταν σήμερα ακούγεται δυνατά στον κόσμο η κραυγή, «ποτέ ξανά Μόναχο!», τότε αυτό επιβεβαιώνει απλώς ότι οι πολεμοκάπηλοι θεώρησαν την ειρηνική λύση του προβλήματος σαν το πιο ολέθριο πράγμα που συνέβη ποτέ.

(Δυνατή επιδοκιμασία.)

Λυπούνται που δεν χύθηκε αίμα.

(Φωνές: «Ου, ου!»)

Όχι το δικό τους αίμα φυσικά, γιατί αυτοί οι υποκινητές δεν βρίσκονται εκεί όπου πέφτουν πυροβολισμοί, αλλά μόνο εκεί όπου κερδίζουν χρήματα,...

(Θυελλώδης επιδοκιμασία.)

...αλλά το αίμα πολλών ανώνυμων στρατιωτών. Άλλωστε, δεν θα ήταν απαραίτητο να πραγματοποιηθεί η διάσκεψη του Μονάχου, γιατί αυτή η διάσκεψη πραγματοποιήθηκε μόνο επειδή τα κράτη που είχαν αρχικά υποκινήσει για αντίσταση, με οποιοδήποτε κόστος αργότερα, όταν το πρόβλημα πίεζε για μια λύση με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, έπρεπε να προσπαθήσουν να δώσουν τη δυνατότητα στον εαυτό τους να υποχωρήσει με μια λίγο-πολύ αξιοπρεπή μορφή·

(Γέλια και επιδοκιμασίες)

γιατί χωρίς το Μόναχο, δηλαδή, χωρίς την παρέμβαση αυτών των δυτικοευρωπαϊκών κρατών η λύση όλου του προβλήματος – αν είχε φτάσει σε μια τέτοια κλιμάκωση – ουσιαστικά θα ήταν πολύ πιο εύκολα δυνατή.

Η απόφαση του Μονάχου οδήγησε στα ακόλουθα αποτελέσματα:

1. Την επιστροφή των σημαντικότερων τμημάτων των γερμανικών συνοριακών οικισμών στη Βοημία και τη Μοραβία στο Ράιχ.

2. Τη διατήρηση της δυνατότητας επίλυσης των άλλων προβλημάτων αυτού του κράτους, δηλαδή την επιστροφή ή τον διαχωρισμό των υφιστάμενων ουγγρικών και σλοβακικών μειονοτήτων.

3. Το ζήτημα των εγγυήσεων εξακολουθεί να παραμένει ανοιχτό. Η εγγύηση αυτού του κράτους, όσον αφορά τη Γερμανία και την Ιταλία, ήταν εξαρχής εξαρτώμενη από τη συγκατάθεση όλων των ενδιαφερομένων μερών που συνορεύουν με αυτό το κράτος και συνεπώς, από την πραγματική λύση των ζητημάτων που αφορούν αυτά τα ενδιαφερόμενα μέρη και παραμένουν ανοιχτά. Τα ακόλουθα ζητήματα όμως παρέμειναν ανοιχτά:

1. Η επιστροφή των περιοχών των Μαγυάρων στην Ουγγαρία,
2. Η επιστροφή των πολωνικών περιοχών στην Πολωνία,
3. Η λύση του σλοβακικού ζητήματος και
4. Η λύση του Ουκρανικού ζητήματος.

Όπως γνωρίζετε, μόλις ξεκίνησαν οι διαπραγματεύσεις μεταξύ Ουγγαρίας και Τσεχοσλοβακίας τόσο οι Τσεχοσλοβάκοι όσο και οι Ούγγροι διαπραγματευτές ζήτησαν από τη Γερμανία και την Ιταλία που βρισκόταν στο πλευρό μας, να σχεδιάσουν σαν διαιτητές τα νέα σύνορα μεταξύ Σλοβακίας, Καρπάθιο-Ουκρανίας και Ουγγαρίας. Αυτό σημαίνει ότι οι ενδιαφερόμενοι δεν έκαναν χρήση της δυνατότητας προσφυγής στις τέσσερις δυνάμεις, αλλά παραιτήθηκαν ρητά, δηλαδή τις απέρριψαν.

Και αυτό ήταν κατανοητό.

(Γέλια και επιδοκιμασία.)

Όλοι όσοι ζούσαν σε αυτόν τον χώρο ήθελαν να έχουν ειρήνη και ησυχία. Η Ιταλία και η Γερμανία ήταν έτοιμες να απαντήσουν σ' αυτήν την πρόσκληση. Κάποια αντίρρηση γι' αυτή τη συμφωνία, η οποία αποτελούσε πράγματι επίσημη παρέκκλιση από τη συμφωνία του

Μονάχου, δεν τέθηκε ούτε από την Αγγλία ούτε από τη Γαλλία και δεν θα μπορούσε να προβληθεί, γιατί θα ήταν παράλογο για παράδειγμα να διαμαρτυρηθούν από το Παρίσι ή το Λονδίνο, ενάντια σε μια πράξη της Γερμανίας ή της Ιταλίας η οποία είχε αναληφθεί αποκλειστικά κατόπιν αιτήματος των ενδιαφερομένων χωρών.

Η διαιτητική απόφαση από την Ιταλία και τη Γερμανία, όπως συμβαίνει πάντα σε τέτοιες περιπτώσεις, δεν άφησε καμία πλευρά απόλυτα ικανοποιημένη. Από την αρχή η δυσκολία ήταν ότι έπρεπε να γίνει δεκτή εθελοντικά και από τις δύο πλευρές. Έτσι, όταν τέθηκε σε ισχύ αυτή η διαιτητική απόφαση, προέκυψαν αμέσως βίαιες διαμαρτυρίες μετά την αποδοχή της από τα δύο κράτη. Η Ουγγαρία ωθούμενη τόσο από γενικά όσο και από ειδικά συμφέροντα απαιτούσε την Καρπάθιο-Ουκρανία, ενώ η Πολωνία απαιτούσε μια άμεση σύνδεση με την Ουγγαρία. Ήταν ξεκάθαρο ότι κάτω από τέτοιες συνθήκες ότι ακόμη και το υπόλοιπο του κράτους που είχαν δημιουργήσει κάποτε οι Βερσαλλίες προοριζόταν να πεθάνει.

Το γεγονός ήταν ότι ίσως μόνο ένα κράτος ενδιαφερόταν να διατηρήσει το προηγούμενο καθεστώς, συγκεκριμένα η Ρουμανία, η οποία μέσω του πιο εξουσιοδοτημένου προσώπου, μου εξέφρασε προσωπικά πόσο επιθυμητό θα ήταν να έχουμε μια απευθείας γραμμή επικοινωνίας με τη Γερμανία, ίσως μέσω της Ουκρανίας και της Σλοβακίας.

(Φωνές: Ακούστε! Ακούστε!)

Το αναφέρω αυτό σαν ένδειξη της έκτασης της απειλής από τη Γερμανία κάτω από την οποία λέγεται ότι υπέφερε η ρουμανική κυβέρνηση σύμφωνα με τις απόψεις των αμερικανών προφητών.

(Γέλια και θυελλώδες χειροκρότημα.)

Αλλά τώρα ήταν πλέον προφανές, ότι η Γερμανία δεν θα μπορούσε να αναλάβει το καθήκον να εναντιωθεί μακροπρόθεσμα σε μια εξέλιξη, ούτε να αγωνιστεί για μια κατάσταση, για την οποία δεν θα μπορούσαμε ποτέ να αναλάβουμε την ευθύνη.

Έτσι φτάσαμε σε εκείνο το στάδιο, στο οποίο αποφάσισα να κάνω μια δήλωση στο όνομα της κυβέρνησης του Ράιχ, ότι δεν σκεφτόμαστε πλέον να επιβαρύνουμε τον εαυτό μας με ανυποληψία, απλώς για να διατηρήσουμε ανοιχτό έναν γερμανικό δρόμο επικοινωνίας με τη Ρουμανία, ερχόμενοι σε αντίθεση με τις κοινές επιθυμίες των Πολωνών και των Ούγγρων όσον αφορά τα σύνορά τους. Δεδομένου ότι, η τσεχική κυβέρνηση κατέφυγε για άλλη μια φορά στις παλιές της μεθόδους, και η Σλοβακία εξέφρασε επίσης την επιθυμία της για ανεξαρτησία, δεν υπήρχε πλέον λόγος για περαιτέρω διατήρηση αυτού του κράτους. Το κατασκεύασμα της Τσεχο-Σλοβακίας των Βερσαλλιών έφτασε στο τέλος του. Έπεσε θύμα διάλυσης, όχι επειδή το ήθελε η Γερμανία, αλλά επειδή, μακροπρόθεσμα, είναι αδύνατο να κατασκευα-

στούν και να διατηρηθούν τεχνητά κράτη, ανίκανα να επιβιώσουν, στο τραπέζι των διασκέψεων.

Και γι’ αυτό το λόγο η Γερμανία, λίγες μέρες πριν από τη διάλυση αυτού του κράτους, απέρριψε το αίτημα σχετικά με την εγγύηση που είχε ζητηθεί από την Αγγλία και τη Γαλλία,· γιατί όλες οι προϋποθέσεις που προβλεπόταν γι’ αυτό στο Μόναχο τότε εξέλειπαν, αντιθέτως, όταν τελικά η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ – αφού η όλη δομή βρισκόταν στη διαδικασία διάλυσης και πρακτικά είχε ήδη διαλυθεί – αποφάσισε να παρέμβει από την πλευρά της, αυτό συνέβη μόνο για την εκπλήρωση μιας προφανούς υποχρέωσης, που την δείχνουν τα παρακάτω γεγονότα:

Η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ με την ευκαιρία της πρώτης επίσκεψης του Τσέχου υπουργού εξωτερικών, κ. Τσβαλκόφσκι στο Μόναχο εξέφρασε σαφώς τις απόψεις της για το μέλλον της Τσεχο-Σλοβακίας. Εγώ ο ίδιος τότε διαβεβαίωσα τον υπουργό κ. Τσβαλκόφσκι με την ευκαιρία αυτή, ότι εφόσον οι μεγάλες γερμανικές μειονότητες που παραμένουν στο τσεχικό έδαφος αντιμετωπίζονται σωστά και υπό την προϋπόθεση ότι θα επιτευχθεί μια ηρεμία σε σε ολόκληρο το κράτος, θα εγγυηθούμε τη σωστή στάση εκ μέρους της Γερμανίας και δεν θα θέλαμε να δημιουργηθούν από εμάς εμπόδια σε αυτό το κράτος.

Αλλά δεν άφησα όμως και καμία αμφιβολία για αυτό, ότι, εάν οι Τσέχοι επρόκειτο να κάνουν κάποιο βήμα σύμφωνα με τις πολιτικές τάσεις του πρώην προέδρου Δρ. Μπένες, η Γερμανία δεν θα δεχόταν μια εξέλιξη προς αυτήν την κατεύθυνση, αλλά θα την κατέπνιγε εν τη γενέσει της. Επεσήμανα επίσης τότε, ότι η διατήρηση ενός τέτοιου τεράστιου στρατιωτικού οπλοστασίου στην Κεντρική Ευρώπη χωρίς λόγο ή σκοπό, θα μπορούσε να θεωρηθεί μόνο σαν πηγή κινδύνου.

Το πόσο σωστή ήταν αυτή η προειδοποίησή μου, το απέδειξαν οι μετέπειτα εξελίξεις. Μέσω μιας συνεχούς αυξανόμενης υπόγειας προπαγάνδας καθώς και μέσω της σταδιακής ολίσθησης των τσεχικών εφημερίδων στο προηγούμενο στυλ γραφής, έπρεπε να γίνει σαφές ακόμη και στους πιο απλοϊκούς ανθρώπους, ότι σε σύντομο χρονικό διάστημα θα επανέλθει και πάλι η παλιά κατάσταση των πραγμάτων.

Ο κίνδυνος μιας στρατιωτικής σύγκρουσης ήταν ακόμη μεγαλύτερος, καθώς υπήρχε πάντα η πιθανότητα κάποιος τρελός να πάρει τον έλεγχο αυτών των τεράστιων πολεμικών υλικών που είχαν συσσωρευτεί. Αυτό περιλάμβανε τον κίνδυνο μιας έκρηξης απρόβλεπτης έκτασης.

Δεν μπορώ να μην σας δώσω, σαν απόδειξη αυτού, κύριοι βουλευτές μου, μια εικόνα των κυριολεκτικά συγκλονιστικών γιγαντιαίων αριθμών αυτής της διεθνούς αποθήκης εκρηκτικών στην Κεντρική Ευρώπη. Από την κατάληψη αυτής της περιοχής, έχουν κατασχεθεί και ασφαλιστεί τα ακόλουθα: 1.582 αεροσκάφη, 501 αντιαεροπορικά όπλα, 2.175 ελαφρά και βαριά πυροβόλα, 785 όλμοι μικρού βεληνεκούς, 469 άρματα μάχης, 43.876 πολυβόλα, 114.000 πιστόλια, 1.090.000 τυφέκια, πάνω από 1 δισεκατομμύριο φυσίγγια όπλων πεζικού, πάνω από 3 εκατομμύρια βλήματα πυροβολικού και

αερίων. Συν άλλα πράγματα στρατιωτικού εξοπλισμού όπως υλικά κατασκευής γεφυρών, ανιχνευτές ήχου ή εντοπισμού, συσκευές προβολέων, συσκευές μετρήσεων, μηχανοκίνητα οχήματα και ειδικά οχήματα σε μεγάλες ποσότητες!

Πιστεύω ότι είναι ευλογία για εκατομμύρια και εκατομμύρια ανθρώπους, ότι κατάφερα, χάρη στη διορατικότητα της τελευταίας στιγμής των υπεύθυνων ανδρών από την άλλη πλευρά, να αποτρέψω μια τέτοια έκρηξη και να βρω μια λύση που, κατά τη γνώμη μου, θα εξαλείψει τελικά το πρόβλημα αυτής της πηγής κινδύνου στην Κεντρική Ευρώπη.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Ο ισχυρισμός ότι η λύση αυτή είναι αντίθετη προς τη συμφωνία του Μονάχου δεν μπορεί να υποστηριχθεί ούτε να επιβεβαιωθεί.

Η λύση του Μονάχου δεν θα μπορούσε σε καμία περίπτωση να θεωρηθεί οριστική· διότι παραδέχτηκε ότι άφησε άλλα προβλήματα που εξακολουθούν να απαιτούν λύση. Για το γεγονός ότι τα ενδιαφερόμενα μέρη, και αυτό είναι σημαντικό, δεν στράφηκαν στις τέσσερις δυνάμεις, αλλά μόνο στην Ιταλία και τη Γερμανία, δικαίως δεν μπορούμε να κατηγορηθούμε.

(Γέλιο και επιδοκιμασίες.)

Ούτε και για το γεγονός ότι το ίδιο το κράτος τελικά διασπάστηκε από μόνο του και ότι κατά συνέπεια η Τσεχο-Σλοβακία έπαψε να υπάρχει. Το ότι όμως, μετά την εδώ και πολύ καιρό παραβίαση των εθνογραφικών αρχών, θα έπρεπε και η Γερμανία να πάρει υπό την φροντίδα της τα χιλιόχρονα συμφέροντά της, τα οποία δεν είναι μόνο πολιτικής αλλά και οικονομικής φύσεως, είναι αυτονόητο.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Το μέλλον θα δείξει εάν η λύση που βρήκε η Γερμανία είναι σωστή ή λάθος. Ένα πράγμα είναι βέβαιο όμως, ότι η λύση αυτή δεν υπόκειται στην αγγλική εποπτεία ή κριτική.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Διότι οι χώρες της Βοημίας και της Μοραβίας, όπως και τα απομεινάρια της πρώην Τσεχο-Σλοβακίας, δεν έχουν καμία σχέση με τη συμφωνία του Μονάχου. Όσο λιγότερο, όπως για παράδειγμα τα αγγλικά μέτρα, ας πούμε, στην Ιρλανδία, είτε είναι σωστά είτε λάθος, υπόκεινται σε γερμανική εποπτεία ή κριτική τόσο λιγότερο συμβαίνει αυτό σε αυτές τις παλιές γερμανικές εκλογικές περιφέρειες.

(Χειροκροτήματα.)

Αλλά το πώς η συμφωνία που έγινε μεταξύ του κ. Τσάμπερλεν και εμού προσωπικά στο Μόναχο μπορεί να σχετίζεται με αυτήν την υπόθεση για μένα είναι εντελώς ακατανόητο· γιατί αυτή η περίπτωση της Τσεχο-Σλοβακίας είχε διευθετηθεί στο πρωτόκολλο του Μονάχου των τεσσάρων δυνάμεων, στο βαθμό που θα μπορούσε να διευθετηθεί τότε. Πέρα από αυτό, προέβλεπε ότι μόνο εάν τα ενδιαφερόμενα μέρη δεν καταλήξουν σε συμφωνία, θα μπορούσαν να προσφύγουν στις τέσσερις δυνάμεις. Και αυτά τα ενδιαφερόμενα μέρη μετά από τρεις μήνες ήθελαν να συναντηθούν για περαιτέρω διαβούλευση.

Τώρα όμως τα ενδιαφερόμενα μέρη δεν στράφηκαν πλέον στις τέσσερις δυνάμεις, αλλά μόνο στην Γερμανία και στην Ιταλία. Το ότι δικαιολογούνται πλήρως, αποδεικνύεται από το γεγονός ότι τελικά ούτε η Αγγλία ούτε η Γαλλία προέβαλαν αντιρρήσεις, αλλά οι ίδιες δέχθηκαν την διαιτητική απόφαση της Γερμανίας και της Ιταλίας χωρίς περαιτέρω συζήτηση.

Όχι, η συμφωνία που έγινε ανάμεσα σε μένα και τον κ. Τσάμπερλεν δεν σχετίζεται με αυτό το πρόβλημα, αλλά αποκλειστικά με ζητήματα που σχετίζονται με τη συνύπαρξη της Αγγλίας και της Γερμανίας.

Αυτό προκύπτει επίσης σαφώς από τη δήλωση, ότι τέτοια ζητήματα κατά την έννοια της συμφωνίας του Μονάχου και της γερμανο-αγγλικής ναυτικής συμφωνίας πρέπει άρα να αντιμετωπίζονται στο μέλλον φιλικά, δηλαδή με διαβουλεύσεις. Αλλά εάν όμως αυτή η συμφωνία επρόκειτο να εφαρμοστεί σε κάθε μελλοντική γερμανική δραστηριότητα πολιτικού χαρακτήρα, τότε και η Αγγλία δεν θα πρέπει να παίρνει άλλα μέτρα, όπως για παράδειγμα στην Παλαιστίνη ή αλλού, χωρίς πρώτα να συμβουλευτεί τη Γερμανία.

(Δυνατά, συνεχή χειροκροτήματα.)

Είναι αυτονόητο, ότι αυτό εμείς δεν το περιμένουμε,...

(Γέλια)

...ομοίως όμως, κι εμείς αρνούμαστε κάθε παρόμοια προσδοκία από εμάς.

Αν τώρα ο κ. Τσάμπερλεν συμπεράνει από αυτό, ότι αυτή η συμφωνία του Μονάχου είναι άκυρη επειδή παραβιάστηκε από εμάς, τότε θα λάβω υπόψη αυτή την άποψη και θα προχωρήσω αναλόγως.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Καθ’ όλη τη διάρκεια της πολιτικής μου δραστηριότητας, ανέκαθεν υποστήριζα την ιδέα της δημιουργίας στενής γερμανο-αγγλικής φιλίας και συνεργασίας. Στο κίνημά μου βρήκα αμέτρητους άλλους ομοϊδεάτες. Ίσως ενώθηκαν μαζί μου λόγω αυτής της στάσης μου. Αυτή η επιθυμία για μια γερμανο-αγγλική φιλία και συνεργασία δεν ανταποκρίνεται απλώς στα συναισθήματά μου, που βασίζονται στη φυλετική προέλευση των δύο λαών μας, αλλά και στη συνειδητοποίη-

σή μου για τη σημασία της ύπαρξης της βρετανικής αυτοκρατορίας η οποία είναι προς το συμφέρον όλης της ανθρωπότητας.

Πάνω σ' αυτό δεν έχω αφήσει ποτέ καμία αμφιβολία, ότι στην ύπαρξη αυτής της αυτοκρατορίας βλέπω ένα παράγοντα απαράμιλλης αξίας για ολόκληρο τον ανθρώπινο πολιτισμό και την οικονομία. Όμως όπως και να απέκτησε η Μεγάλη Βρετανία τα αποικιακά εδάφη της – και ξέρω ότι όλα αυτά έγιναν με τη βία και πολύ συχνά με την πιο βάναυση βία, – γνωρίζω καλά ότι μέχρι στιγμής καμία άλλη αυτοκρατορία δεν έχει υπάρξει ποτέ με κανέναν άλλο τρόπο και ότι, στην τελική ανάλυση στην παγκόσμια ιστορία μετράει λιγότερο η μέθοδος από την επιτυχία και μάλιστα όχι με την έννοια της επιτυχίας της μεθόδου, αλλά του γενικού οφέλους που προκύπτει από μια τέτοια μέθοδο.

Τώρα, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο αγγλοσαξονικός λαός έχει επιτελέσει τεράστιο αποικιακό έργο σ' αυτόν τον κόσμο. Για αυτό το έργο έχω ειλικρινή θαυμασμό. Η σκέψη της καταστροφής αυτού του έργου μου φαινόταν και εξακολουθεί να μου φαίνεται, από μια υψηλότερη ανθρώπινη οπτική γωνία, μόνο σαν μια εκδήλωση αλόγιστου ανθρώπινου ηροστρατισμού. Ακριβώς αυτός ο ειλικρινής σεβασμός μου για αυτό το επίτευγμα δεν σημαίνει ότι πρέπει να παραμελήσω την εξασφάλιση της ύπαρξης του δικού μου λαού.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Νομίζω ότι είναι αδύνατο, να δημιουργηθεί μια συνεχής φιλία μεταξύ του γερμανικού και του αγγλοσαξονικού λαού, αν δεν υπάρχει και από την άλλη πλευρά η συνειδητοποίηση ότι δεν υπάρχουν μόνο βρετανικά αλλά και γερμανικά συμφέροντα, ότι όπως για τους Βρετανούς αντικείμενο και σκοπός της ζωής τους είναι η διατήρηση της Βρετανικής Αυτοκρατορίας, έτσι και για τους Γερμανούς είναι η ελευθερία και η διατήρηση του γερμανικού Ράιχ! Μια πραγματική διαρκής φιλία μεταξύ αυτών των δύο εθνών είναι νοητή μόνο με την προϋπόθεση του αμοιβαίου σεβασμού.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Ο αγγλικός λαός κυβερνά μια μεγάλη παγκόσμια αυτοκρατορία. Δημιούργησε αυτήν την παγκόσμια αυτοκρατορία σε μια εποχή που ο γερμανικός λαός ήταν εσωτερικά αδύναμος. Πριν από αυτήν, η Γερμανία ήταν μια μεγάλη παγκόσμια αυτοκρατορία. Κάποτε κυβερνούσε τη Δύση. Σε αιματηρές μάχες και θρησκευτικές διενέξεις, καθώς και για λόγους ενός εσωτερικού κρατικού κατακερματισμού, αυτή η αυτοκρατορία υποχώρησε σε ισχύ και μεγαλείο και τελικά βυθίστηκε σε έναν βαθύ ύπνο. Αλλά καθώς αυτό το παλιό Ράιχ φαινόταν να έχει φτάσει στο τέλος του, ξεπήδησαν οι σπόροι της αναγέννησής του. Από το Βραδεμβούργο και την Πρωσία προέκυψε μια νέα Γερμανία, το δεύτερο Ράιχ, και από αυτό τελικά έγινε το Ράιχ του γερμανικού έθνους.

Και ελπίζω τώρα όλοι οι Άγγλοι να καταλάβουν, ότι δεν έχουμε το παραμικρό αίσθημα κατωτερότητας απέναντι στους Βρετανούς.

(Θυελλώδης επιδοκιμασία.)

Και επιπλέον, ο ρόλος που έχουμε παίξει στην ιστορία είναι τεράστιος!

(Δυνατό συνεχές χειροκρότημα.)

Η Αγγλία έχει δώσει στον κόσμο πολλούς σπουδαίους άνδρες και η Γερμανία όχι λιγότερους. Ο σκληρός αγώνας για τη διατήρηση της ύπαρξης του λαού μας, κατά τη διάρκεια μόνο τριών αιώνων για την υπεράσπιση του Ράιχ απαιτούσε από εμάς θυσίες αίματος, που υπερέβαιναν κατά πολύ αυτά που έπρεπε να κάνουν άλλοι λαοί για να διατηρήσουν την ύπαρξή τους. Αν η Γερμανία, σαν ένα κράτος που αιώνια δέχεται επιθέσεις, δεν ήταν σε θέση να διατηρήσει τα αποκτήματά της, αλλά έπρεπε να θυσιάσει πολλές από τις επαρχίες της, αυτό οφειλόταν μόνο στην λανθασμένη κρατική της εξέλιξη και στην ανικανότητά της, που προέκυψε απ' αυτήν! Αυτή η κατάσταση έχει πλέον ξεπεραστεί. Σαν Γερμανοί, επομένως, δεν έχουμε την παραμικρή αίσθηση ότι είμαστε κατώτεροι από το βρετανικό έθνος. Ο αυτοσεβασμός μας είναι εξίσου μεγάλος με αυτόν ενός Άγγλου για την Αγγλία. Στην ιστορία του έθνους μας, που διήρκεσε για περίπου δύο χιλιάδες χρόνια, υπάρχουν γεγονότα και επιτεύγματα αρκετά για να μας γεμίσουν με υπερηφάνεια.

Εάν τώρα, η Αγγλία δεν καταλαβαίνει αυτή τη στάση μας, αλλά πιστεύει ότι μπορεί να θεωρεί τη Γερμανία σαν ένα υποτελές κράτος, τότε η αγάπη μας και η φιλία μας προς την Αγγλία προσφέρθηκαν μάταια. Επομένως, δεν θα απελπιστούμε ούτε θα αποθαρρυνθούμε, αλλά τότε – βασιζόμενοι στην αντίληψη της δικής μας δύναμης και στη δύναμη των φίλων μας – θα βρούμε τρόπους και μέσα που διασφαλίζουν την ανεξαρτησία μας και δεν μειώνουν την αξιοπρέπειά μας.

(Δυνατό, παρατεταμένο χειροκρότημα.)

Άκουσα τη δήλωση του βρετανού πρωθυπουργού, σύμφωνα με την οποία είπε, ότι δεν μπορεί να εμπιστευτεί τις γερμανικές διαβεβαιώσεις. Υπό τις συνθήκες αυτές, θεωρώ ότι είναι φυσικό, ότι δεν θέλουμε να εξακολουθούμε να προσδοκούμε από αυτόν ή τον βρετανικό λαό μια κατάσταση, που μπορεί να αναληφθεί μόνο σε μια ατμόσφαιρα αμοιβαίας εμπιστοσύνης.

Όταν η Γερμανία έγινε εθνικοσοσιαλιστική και έτσι άνοιξε το δρόμο για την εθνική της ανάσταση, ακολουθώντας την ακλόνητη πολιτική της φιλίας μου με την Αγγλία, με δική μου πρωτοβουλία έκανα πρόταση για εθελοντικό περιορισμό των γερμανικών ναυτικών εξοπλισμών. Αυτός ο περιορισμός όμως βασιζόταν σε μια προϋπόθεση, δηλαδή τη βούληση και την πεποίθηση, ότι ένας πόλεμος μεταξύ της

Αγγλίας και της Γερμανίας δεν θα ήταν ποτέ ξανά δυνατός. Αυτή τη βούληση και τη πεποίθηση την έχω ακόμα και σήμερα.

Τώρα, όμως, είμαι υποχρεωμένος να δηλώσω, ότι η πολιτική της Αγγλίας, τόσο ανεπίσημα όσο και επίσημα, δεν αφήνει καμία αμφιβολία για το γεγονός ότι το Λονδίνο δεν συμμερίζεται πλέον αυτήν την πεποίθηση, αλλά αντίθετα η γνώμη που επικρατεί εκεί είναι ότι ανεξάρτητα με το ποια σύγκρουση μπορεί κάποια μέρα να εμπλακεί η Γερμανία, η Μεγάλη Βρετανία θα πρέπει πάντα να παίρνει θέση ενάντια στη Γερμανία. Έτσι, ο πόλεμος ενάντια στη Γερμανία θεωρείται σαν κάτι δεδομένο στη χώρα αυτή. Λυπάμαι βαθύτατα γι' αυτό, γιατί το μόνο αίτημα που έχω κάνει στην Αγγλία και θα συνεχίσω να κάνω, είναι να επιστραφούν οι αποικίες μας.

(Δυνατά θυελλώδη χειροκροτήματα.)

Αλλά δεν άφησα καμία αμφιβολία γι' αυτό, ότι αυτός δεν θα ήταν ποτέ λόγος για έναν πόλεμο. Ανέκαθεν πίστευα ότι η Αγγλία, για την οποία αυτές οι αποικίες δεν έχουν καμία αξία, θα καταλάβαινε μια μέρα τη γερμανική κατάσταση και τότε θα εκτιμούσε τη γερμανική φιλία πολύ περισσότερο από την κατοχή εδαφών, που δεν έχουν πραγματική χρησιμότητα για την Αγγλία, ενώ είναι ζωτικής σημασίας για τη Γερμανία.

Πέρα από αυτό όμως, ποτέ δεν έχω προβεί σε έναν ισχυρισμό, που θα μπορούσε με οποιονδήποτε τρόπο να παρέμβαινε στα βρετανικά συμφέροντα ή που θα μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο την παγκόσμια αυτοκρατορία και ως εκ τούτου θα μπορούσε να έχει προκαλέσει ζημιά στην Αγγλία. Πάντα κινούμαι μόνο μέσα στα όρια εκείνων των απαιτήσεων, που συνδέονται στενά με τον γερμανικό χώρο διαβίωσης και, ως εκ τούτου, αφορούν την αιώνια ιδιοκτησία του γερμανικού έθνους. Εφόσον η Αγγλία σήμερα, τόσο στον Τύπο όσο και επίσημα, υποστηρίζει την άποψη, ότι πρέπει να λάβει μέτρα κατά της Γερμανίας υπό οποιεσδήποτε συνθήκες, και αυτό επιβεβαιώνεται από την πολιτική της περικύκλωσης που είναι γνωστή σε εμάς, τότε η προϋπόθεση για τη ναυτική συνθήκη έχει εξαλειφθεί και ως εκ τούτου έχω αποφασίσει, να ενημερώσω σήμερα τη βρετανική κυβέρνηση για αυτό.

(Δυνατό χειροκρότημα.)

Αυτό δεν αποτελεί για εμάς ζήτημα υλισμού – γιατί ακόμα και σήμερα ελπίζω ότι θα μπορέσουμε να αποφύγουμε έναν αγώνα εξοπλισμών με την Αγγλία –, αλλά μια πράξη αυτοσεβασμού. Εάν, ωστόσο, η βρετανική κυβέρνηση καταβάλει προσπάθειες να αρχίσει εκ νέου διαπραγματεύσεις με τη Γερμανία σχετικά με αυτό το πρόβλημα, τότε κανείς δεν θα ήταν πιο ευτυχισμένος από εμένα προκειμένου μετά από όλα αυτά να μπορέσουμε να έρθουμε σε μια σαφή και ξεκάθαρη συμφωνία.

Άλλωστε, ξέρω το λαό μου και βασίζομαι σε αυτόν. Δεν θέλουμε

κάτι που δεν ήταν κάποτε δικό μας· κανένα κράτος δεν θα ληστευθεί από εμάς από την περιουσία του, αλλά όποιος πιστεύει ότι μπορεί να επιτεθεί στη Γερμανία, θα βρεθεί αντιμέτωπος με μια δύναμη και μια αντίσταση, σε σύγκριση με τις οποίες αυτές του 1914 ήταν ασήμαντες.

(Δυνατό χειροκρότημα.)

Σε σχέση με αυτό, θα ήθελα να μιλήσω και γι' αυτό το θέμα, το οποίο επιλέχθηκε σαν σημείο εκκίνησης για τη νέα εκστρατεία κατά του Ράιχ, από τους ίδιους κύκλους που κάποτε προκάλεσαν την κινητοποίηση της Τσεχο-Σλοβακίας.

Σας έχω ήδη διαβεβαιώσει, βουλευτές μου, στην αρχή της ομιλίας μου, ότι ποτέ, ούτε στην περίπτωση της Αυστρίας ούτε στην περίπτωση της Τσεχο-Σλοβακίας, δεν έχω υιοθετήσει οποιαδήποτε στάση στην πολιτική μου ζωή, που δεν είναι συμβατή με γεγονότα που έχουν συμβεί μέχρι τώρα. Ως εκ τούτου, πάντα επεσήμανα σε σχέση με το πρόβλημα των Γερμανών στη περιοχή του Μέμελ ότι αυτό το ζήτημα, εάν δεν είχε επιλυθεί από την ίδια τη Λιθουανία με αξιοπρεπή και γενναιόδωρο τρόπο, θα έπρεπε να τεθεί κάποια μέρα από τη Γερμανία. Γνωρίζετε ότι και η περιοχή του Μέμελ κάποτε αποσπάστηκε από το Ράιχ εντελώς αυθαίρετα απ' τη Συνθήκη των Βερσαλλιών και ότι τελικά, το έτος 1923, δηλαδή, εν μέσω μιας περιόδου πλήρους ειρήνης, αυτή η περιοχή καταλήφθηκε από τη Λιθουανία και έτσι σχεδόν κατασχέθηκε. Από τότε, η μοίρα των Γερμανών εκεί υπήρξε ένα αληθινό μαρτύριο.

Κατά τη διάρκεια της επανενσωμάτωσης της Βοημίας και της Μοραβίας στο πλαίσιο του γερμανικού Ράιχ, κατέστη δυνατή η εξεύρεση συμφωνίας με τη λιθουανική κυβέρνηση, η οποία επέτρεψε την επιστροφή αυτής της περιοχής στη Γερμανία χωρίς καμία πράξη βίας και χωρίς αιματοχυσία. Και σ' αυτή την περίπτωση, δεν απαίτησα ούτε ένα τετραγωνικό μίλι περισσότερο απ' ότι είχαμε πριν και είχαν κλαπεί από εμάς. Αυτό σημαίνει, λοιπόν, ότι μόνο η περιοχή που μας είχαν αποσπάσει οι τρελοί δικτάτορες της ειρήνης των Βερσαλλιών επεστράφη στο γερμανικό Ράιχ. Για τη σχέση της Γερμανίας με τη Λιθουανία, λοιπόν, αυτή η λύση – και είμαι πεπεισμένο για αυτό – μπορεί να είναι μόνο συμφέρουσα. Γιατί η Γερμανία δεν έχει – κι αυτό το έχει αποδείξει με τη συμπεριφορά της – κανένα άλλο συμφέρον από το να ζει ειρηνικά και φιλικά με αυτό το κράτος και να εδραιώσει και να διατηρήσει τις οικονομικές σχέσεις με αυτό. Και εδώ θα ήθελα βασικά να ξεκαθαρίσω ένα πράγμα:

Η σημασία των οικονομικών συμφωνιών με τη Γερμανία έγκειται όχι μόνο στο γεγονός ότι η Γερμανία είναι ικανή σαν εξαγωγέας να ικανοποιήσει σχεδόν σε όλες τις βιομηχανικές απαιτήσεις, αλλά ταυτόχρονα και σαν πολύ μεγάλος καταναλωτής είναι και αγοραστής πολλών προϊόντων γεγονός που επιτρέπει σε άλλες χώρες να συμμετάσχουν στο διεθνές εμπόριο. Τώρα έχουμε συμφέρον όχι μόνο για τη διατήρηση αυτών των οικονομικών αγορών, αλλά ιδιαίτερα για την προώθηση των καλών σχέσεων μαζί τους.

Διότι η ύπαρξη του έθνους μας βασίζεται σε μεγάλο βαθμό σε αυτές. Ανήκει και πάλι στο μεγαλείο των λεγόμενων δημοκρατικών πολιτικών το να θέλουν να δείξουν μια σημαντική πολιτική επιτυχία με το να αποκλείσουν τις πωλήσεις ενός έθνους, για παράδειγμα, αποκλείοντας με μποϊκοτάζ τις αγορές των πωλήσεών του ώστε μ' αυτό τον τρόπο, υποθέτω, να το κάνουν να λιμοκτονήσει. Δεν χρειάζεται να σας διαβεβαιώσω ότι είμαι πεπεισμένος για το έθνος ότι δεν θα λιμοκτονούσε, αλλά ότι κάτω από τέτοιες συνθήκες θα προτιμούσε μάλλον να εξακολουθεί να πολεμάει. Όσον αφορά τη Γερμανία, είναι σε κάθε περίπτωση αποφασισμένη να μην επιτρέψει την κλοπή ορισμένων οικονομικά σημαντικών αγορών από αυτήν με εξωτερικές απειλές ή βάναυση παρέμβαση.

(Χειροκροτήματα.)

Αυτό όμως, δεν είναι μόνο προς το συμφέρον μας, αλλά και προς το συμφέρον των εμπορικών μας εταίρων. Εδώ, όπως σε κάθε επιχείρηση, η εξάρτηση δεν είναι μονόπλευρη αλλά αμοιβαία.

Πόσο συχνά έχουμε την ευχαρίστηση να διαβάζουμε σε ερασιτεχνικά οικονομικά άρθρα του δημοκρατικού Τύπου, ότι η Γερμανία, επειδή διατηρεί στενές οικονομικές σχέσεις με μια χώρα, κάνει αυτή τη χώρα να εξαρτάται από αυτήν. Μια εντελώς εξωφρενική εβραϊκή ανοησία!

(Χειροκροτήματα.)

Διότι εάν σήμερα το γερμανικό Ράιχ προμηθεύει μηχανήματα ένα αγροτικό κράτος και σε αντάλλαγμα λαμβάνει τρόφιμα από αυτό, τότε το Ράιχ σαν καταναλωτής τροφίμων είναι τουλάχιστον εξίσου εξαρτημένο από αυτό το αγροτικό κράτος, αν όχι περισσότερο εξαρτημένο από το αγροτικό κράτος, το οποίο λαμβάνει βιομηχανικά προϊόντα από εμάς σαν πληρωμή.

Η Γερμανία θεωρεί τα κράτη της Βαλτικής σαν έναν από τους σημαντικότερους εμπορικούς εταίρους. Γι' αυτό το λόγο είναι προς το συμφέρον μας οι χώρες αυτές να ακολουθήσουν μια δική τους και ανεξάρτητη κανονική εθνική ζωή. Αυτό αποτελεί, κατά τη γνώμη μας, προϋπόθεση γι' αυτήν την εσωτερική οικονομική ανάπτυξη, η οποία με τη σειρά της είναι η προϋπόθεση από την οποία εξαρτάται η ανταλλαγή αγαθών. Ως εκ τούτου, είμαι ευτυχής που καταφέραμε να επιλύσουμε και το σημείο διαφωνίας με την Λιθουανία, που βρισκόταν μεταξύ των χωρών μας. Γιατί με αυτό φεύγει απ' τη μέση το μοναδικό εμπόδιο για μια φιλική πολιτική, η οποία μπορεί να αποδειχθεί όχι με πολιτικές φιλοφρονήσεις, αλλά με οικονομικά πρακτικά μέτρα και – όπως είμαι πεπεισμένος – θα αποδειχθεί. Και εδώ όμως ο δημοκρατικός κόσμος έχει εκφράσει τη λύπη του για το γεγονός αυτό, το ότι δεν υπήρχε αιματοχυσία, ότι 175.000 Γερμανοί μπόρεσαν να επιστρέψουν στην πατρίδα τους, που αγαπούσαν τόσο πολύ, χωρίς να χρειαστεί να πυροβοληθούν μερικές εκατοντάδες χιλιάδες άλλοι!

(Πολύ καλό!)

Αυτό πονάει βαθιά τους αποστόλους του παγκόσμιου ανθρωπισμού. Δεν ήταν λοιπόν έκπληξη το γεγονός ότι αμέσως μετά άρχισαν να αναζητούν νέους τρόπους για την πλήρη διατάραξη για άλλη μια φορά της ευρωπαϊκής ατμόσφαιρας. Και έτσι, όπως στην περίπτωση της Τσεχο-Σλοβακίας, αυτή τη φορά κατέφυγαν ξανά στον ισχυρισμό των γερμανικών στρατιωτικών μέτρων, δηλαδή της λεγόμενης γερμανικής κινητοποίησης. Ο στόχος αυτής της κινητοποίησης πρέπει να είναι η Πολωνία.

Θέλω να πω λίγα πράγματα για τις σχέσεις της Γερμανίας και της Πολωνίας. Και εδώ η ειρηνευτική συνθήκη των Βερσαλλιών και φυσικά σκόπιμα, προκάλεσε τη χειρότερη πληγή στο γερμανικό έθνος. Ο περίεργος τρόπος με τον οποίο επισημάνθηκε ο διάδρομος, δίνοντας στην Πολωνία πρόσβαση στη θάλασσα, είχε σαν κύριο στόχο να αποτρέψει για πάντα την καθιέρωση μιας συμφωνίας μεταξύ Πολωνίας και Γερμανίας. Αυτό το πρόβλημα, όπως έχω ήδη τονίσει, είναι ίσως το πιο οδυνηρό από όλα τα προβλήματα της Γερμανίας. Ωστόσο, δεν έπαψα ποτέ να υποστηρίζω την άποψη, ότι η αναγκαιότητα ελεύθερης πρόσβασης στη θάλασσα για το πολωνικό κράτος δεν μπορεί να αγνοηθεί και ότι κατά βάση και σε αυτή την περίπτωση τα έθνη, που έχουν προοριστεί από τη Θεία Πρόνοια, ή αν θέλετε, τα έχει καταδικάσει να ζουν το ένα δίπλα στο άλλο, θα τα συμβούλευε να μην κάνουν τη ζωή τους ακόμη πιο δύσκολη μεταξύ τους με τεχνητά και περιττά μέσα.

Ο αείμνηστος στρατάρχης Πιλσούντσκι, ο οποίος είχε την ίδια γνώμη, ήταν διατεθειμένος να ασχοληθεί με το ζήτημα της αποσαφήνισης των γερμανο-πολωνικών σχέσεων και, τέλος, να συνάψει συμφωνία με την οποία η Γερμανία και η Πολωνία ήταν αποφασισμένες για την διευθέτηση των σχέσεων μεταξύ τους, να αποκηρύξουν εντελώς τον πόλεμο σαν μέσο. Σε αυτή η συμφωνία υπήρχε μία και μοναδική εξαίρεση, η οποία ουσιαστικά ήταν παραχώρηση στην Πολωνία. Ορίστηκε ότι τα σύμφωνα αμοιβαίας βοήθειας που είχαν ήδη συναφθεί με την Πολωνία, αυτό ισχύει για ένα σύμφωνο βοήθειας με τη Γαλλία, δεν θα πρέπει να θίγονται από τη συμφωνία. Αλλά ήταν προφανές ότι αυτό θα μπορούσε να εφαρμοστεί μόνο στο σύμφωνο αμοιβαίας βοήθειας που είχε ήδη συναφθεί εκ των προτέρων και όχι σε κάθε νέο που πρόκειται να συναφθεί. Το γεγονός είναι ότι η γερμανο-πολωνική συμφωνία συνέβαλε σε αξιοσημείωτη μείωση της έντασης στην Ευρώπη.

Σίγουρα, παρέμεινε ένα ζήτημα ανοιχτό μεταξύ της Γερμανίας και της Πολωνίας, το οποίο αργά ή γρήγορα, φυσικά, θα πρέπει να λυθεί, το ζήτημα της γερμανικής πόλης του Ντάντσιχ. Το Ντάντσιχ είναι γερμανική πόλη και επιθυμεί να ανήκει στη Γερμανία. Από την άλλη πλευρά, αυτή η πόλη έχει συνάψει συμβάσεις με την Πολωνία, οι οποίες αναμφισβήτητα επιβλήθηκαν βεβαίως από τους δικτάτορες της ειρήνης των Βερσαλλιών. Δεδομένου ότι η Κοινωνία των Εθνών, που ήταν μέχρι πρότινος ο μεγαλύτερος δημιουργός προβλημάτων, εκπρο-

σωπείται τώρα από έναν εξαιρετικά συνετό Ύπατο Αρμοστή, πρέπει το αργότερο με τη σταδιακή εξαφάνιση αυτού του δυσοίωνου θεσμού το πρόβλημα του Ντάντσιχ να συζητηθεί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Θεωρούσα την ειρηνική διευθέτηση αυτού του ζητήματος σαν μια περαιτέρω συμβολή στην οριστική ευρωπαϊκή εκτόνωση. Γιατί αυτή η εκτόνωση σίγουρα δεν μπορεί να επιτευχθεί με την υποκίνηση των τρελών πολεμοκάπηλων, αλλά μόνο με την εξάλειψη των πραγματικών στοιχείων κινδύνου.

Έχω υποβάλει τώρα στην πολωνική κυβέρνηση, αφού το πρόβλημα του Ντάντσιχ είχε ήδη συζητηθεί αρκετές φορές πριν από μερικούς μήνες, μια συγκεκριμένη προσφορά. Σας γνωστοποιώ τώρα αυτή τη προσφορά, βουλευτές μου, και εσείς μπορείτε μόνοι σας να κρίνετε, εάν δεν αντιπροσωπεύει τη μεγαλύτερη παραχώρηση που μπορεί να φανταστεί κανείς προς όφελος της ευρωπαϊκής ειρήνης. Όπως έχω ήδη επισημάνει, πάντα έβλεπα την αναγκαιότητα πρόσβασης στη θάλασσα για αυτό το κράτος και συνεπώς έλαβα υπόψη αυτήν την αναγκαιότητα. Δεν είμαι δημοκράτης πολιτικός, αλλά ρεαλιστής Εθνικοσοσιαλιστής.

(Δυνατό χειροκρότημα.)

Θεώρησα, όμως, ότι είναι απαραίτητο να καταστήσω σαφές στην κυβέρνηση της Βαρσοβίας ότι, όπως αυτή επιθυμεί πρόσβαση στη θάλασσα, έτσι και η Γερμανία χρειάζεται πρόσβαση στην επαρχία της στην Ανατολή.

(Δυνατή επιδοκιμασία.)

Τώρα όλα αυτά είναι δύσκολα προβλήματα, αλλά γι’ αυτά όμως δεν είναι υπεύθυνη η Γερμανία, αλλά μάλλον εκείνοι οι ταχυδακτυλουργοί των Βερσαλλιών, που με την μοχθηρία τους και με την απερισκεψία τους, έβαλαν εκατοντάδες βαρέλια μπαρούτι σε όλη την Ευρώπη, καθένα από τα οποία ήταν εφοδιασμένο με αναμμένα φυτίλια που θα ήταν δύσκολο να σβήσουν.

Αυτά τα προβλήματα δεν μπορούν να λυθούν με παλιομοδίτικες ιδέες, αλλά πιστεύω ότι εδώ είναι απαραίτητο να υιοθετήσουμε νέες μεθόδους. Διότι η πρόσβαση της Πολωνίας στη θάλασσα μέσω του διαδρόμου και αντίστοιχα η γερμανική διέξοδος μέσω αυτού του διαδρόμου, δεν έχουν καμία απολύτως στρατιωτική σημασία. Η σημασία του έγκειται αποκλειστικά στον ψυχολογικό και οικονομικό τομέα. Το να θέλουμε να προσδώσουμε στρατιωτική σημασία σε ένα τέτοιο κυκλοφοριακό κόμβο, θα ήταν σαν να δείχναμε ότι έχουμε πλήρη άγνοια των στρατιωτικών υποθέσεων.

Κατά συνέπεια, κατέθεσα τις ακόλουθες προτάσεις στην πολωνική κυβέρνηση:

1. Το Ντάντσιχ να επιστρέψει σαν ελεύθερο κράτος στο πλαίσιο του γερμανικού Ράιχ.
2. Η Γερμανία να αποκτήσει μια δικιά της διέξοδο μέσω του διαδρό-

μου και μια σιδηροδρομική γραμμή με το ίδιο εξωεδαφικό καθεστώς για τη Γερμανία που έχει η Πολωνία στο διάδρομο. Σε αντάλλαγμα, η Γερμανία είναι έτοιμη:

1. να αναγνωρίσει όλα τα πολωνικά οικονομικά δικαιώματα στο Ντάντσιχ,
2. να διασφαλίσει στην Πολωνία ένα ελεύθερο λιμάνι στο Ντάντσιχ με οποιοδήποτε επιθυμητό μέγεθος, δίνοντάς της πλήρη ελεύθερη πρόσβαση στη θάλασσα,
3. να αποδεχτεί ταυτόχρονα τα σημερινά όρια μεταξύ Γερμανίας και Πολωνίας και να τα θεωρήσει οριστικά,
4. να συνάψει ένα 25ετές σύμφωνο μη επίθεσης με την Πολωνία, ένα σύμφωνο που θα επεκτείνεται πολύ πέρα από τη δική μου ζωή, και
5. να διασφαλίσει από κοινού την ανεξαρτησία του Σλοβακικού κράτους από τη Γερμανία, την Πολωνία και την Ουγγαρία, πράγμα που σημαίνει την πρακτική παραίτηση από οποιαδήποτε αποκλειστική γερμανική ηγεμονία σε αυτή την περιοχή.

Η πολωνική κυβέρνηση απέρριψε την προσφορά μου και...

(δυνατές φωνές: Ακούστε! Ακούστε!)

1. συμφώνησε μόνο να διαπραγματευτεί σχετικά με το ζήτημα της αντικατάστασης του Επιτρόπου της Κοινωνίας των Εθνών και
2. να εξετάσει το ενδεχόμενο της ευκολίας της διαμετακομιστικής κίνησης μέσω του διαδρόμου.

Λυπάμαι ειλικρινά γι' αυτήν την ακατανόητη στάση εκ μέρους της πολωνικής κυβέρνησης. Εν τούτοις αυτό από μόνο του δεν είναι καθοριστικός παράγοντας, αλλά το χειρότερο είναι ότι και η Πολωνία τώρα πιστεύει, όπως και η Τσεχο-Σλοβακία πριν από ένα χρόνο, υπό την πίεση μιας διεθνούς εκστρατείας ψέματος, ότι πρέπει να καλέσει στρατεύματα, παρόλο που η Γερμανία από την πλευρά της, δεν έχει καλέσει ούτε έναν άνδρα και ούτε σκέφτηκε να αναλάβει δράση κατά της Πολωνίας. Όπως είπα, αυτό είναι πολύ λυπηρό και οι μεταγενέστερες γενιές θα αποφασίσουν κάποια μέρα, αν ήταν πραγματικά σωστό, να απορρίψουν αυτή την μοναδική πρόταση που έκανα.

(Δυνατό χειροκρότημα.)

Αυτό – όπως είπα – ήταν μια προσπάθεια από μέρους μου, για να λύσω ένα ζήτημα που επηρέαζε ολόκληρο το γερμανικό έθνος εσωτερικά με έναν συμβιβασμό που ήταν πραγματικά μοναδικός και να το λύσω προς όφελος και των δύο χωρών.

Είμαι πεπεισμένος ότι αυτή η λύση δεν θα σήμαινε καμία προσφορά από την πλευρά της Πολωνίας, αλλά μόνο οφέλη· γιατί δεν πρέπει να υπάρχει καμία αμφιβολία ότι το Ντάντσιχ δεν θα γίνει ποτέ πολωνικό.

(Δυνατή επιδοκιμασία.)

Η πρόθεση της Γερμανίας να επιτεθεί, την οποία της έχει τώρα καταλογίσει ο διεθνής Τύπος, οδήγησε ακολούθως στη λεγόμενη προσφορά εγγυήσεων που σας είναι γνωστές και στην υποχρέωση της πολωνικής κυβέρνησης να παρέχει αμοιβαία βοήθεια, η οποία υπό ορισμένες συνθήκες, μπορεί να αναγκάσει τη Πολωνία, σε περίπτωση μιας σύγκρουσης μεταξύ της Γερμανίας και οποιασδήποτε άλλης δύναμης, μέσω της οποίας θα κληθεί ξανά στη σκηνή η Αγγλία, να αναλάβει από την πλευρά της στρατιωτική δράση εναντίον της Γερμανίας.

Αυτή η υποχρέωση έρχεται σε αντίθεση με τη συμφωνία που έκανα με τον στρατάρχη Πιλσούντσκι πριν από λίγο καιρό γιατί σε αυτήν τη συμφωνία γίνεται αναφορά αποκλειστικά στις υπάρχουσες υποχρεώσεις, δηλαδή σε εκείνες που υπήρχαν τότε, συγκεκριμένα στις υποχρεώσεις της Πολωνίας έναντι της Γαλλίας, τις οποίες γνωρίζαμε. Η μεταγενέστερη επέκταση αυτών των υποχρεώσεων είναι αντίθετη με τους όρους του γερμανο-πολωνικού συμφώνου μη-επίθεσης.

Υπό αυτές τις συνθήκες, δεν θα είχα συνάψει αυτό το σύμφωνο εκείνη τη στιγμή. Διότι ποιο είναι το νόημα της σύναψης συμφωνιών μη επίθεσης εάν ένας εταίρος κάνει ορισμένες εξαιρέσεις κατά την εκτέλεσή τους; Οι εναλλακτικές λύσεις είναι είτε η συλλογική ασφάλεια, που σημαίνει συλλογική ανασφάλεια και συνεχής κίνδυνος πολέμου ή αλλιώς σαφείς συμφωνίες που αποκλείουν ουσιαστικά τη χρήση όπλων μεταξύ των συμβαλλομένων μερών.

Γι' αυτό θεωρώ ότι η συμφωνία που συνάφθηκε από μένα και τον στρατάρχη Πιλσούντσκι παραβιάστηκε μονομερώς από την Πολωνία και ως εκ τούτου δεν ισχύει πλέον!

(Συνεχές καταιγιστικό χειροκρότημα.)

Αυτό το γνωστοποίησα στην πολωνική κυβέρνηση. Αλλά, μπορώ μόνο να επαναλάβω σε αυτό το σημείο, ότι αυτό δεν σημαίνει τροποποίηση της αρχικής μου στάσης όσον αφορά τα προβλήματα που μόλις ανέφερα. Εάν η πολωνική κυβέρνηση θεωρήσει σημαντικό να καταλήξει σε μια νέα συμβατική ρύθμιση για τις σχέσεις με τη Γερμανία, αυτό θα το καλωσορίσω μόνο υπό την προϋπόθεση ότι μια τέτοια ρύθμιση βασίζεται τότε σε μια πολύ σαφή και εξίσου δεσμευτική υποχρέωση και για τα δύο μέρη. Η Γερμανία είναι απολύτως πρόθυμη ανά πάσα στιγμή να αναλάβει τέτοιες υποχρεώσεις και μετά να τις εκπληρώσει.

Εάν τώρα αυτές οι ευκαιρίες έδωσαν το δικαίωμα να ξεσπάσει τις τελευταίες βδομάδες μια νέα αναταραχή στην Ευρώπη, τότε υπεύθυνη γι' αυτό είναι αποκλειστικά η πασίγνωστη προπαγάνδα στην υπηρεσία των διεθνών πολεμοκάπηλων, η οποία διεξάγεται από πολλά όργανα των δημοκρατικών κρατών, που προσπαθεί μέσω μιας συνεχούς αύξησης της νευρικότητας, και επινοώντας συνεχείς φήμες να κάνει την Ευρώπη ώριμη για μια καταστροφή, εκείνη την καταστροφή, με την οποία ελπίζει ότι θα επιφέρει αυτό που δεν έχει ακόμη επιτευχθεί, δηλαδή, την καταστροφή του ευρωπαϊκού πολιτισμού από τους μπολ-

σεβίκους! Το μίσος αυτών των προβοκατόρων είναι πιο εύκολα κατανοητό, καθώς εν τω μεταξύ στερήθηκαν έναν από τους μεγαλύτερους κινδύνους της ευρωπαϊκής κρίσης, χάρη στον ηρωισμό ενός ανθρώπου, του έθνους του και – επιτρέψτε μου να το πω αυτό – και χάρη στους Ιταλούς και τους Γερμανούς εθελοντές.

Τις τελευταίες εβδομάδες η Γερμανία έγινε μάρτυρας της νίκης της εθνικιστικής Ισπανίας με την πιο ένθερμη συμπάθεια και χαρά.

(Δυνατό χειροκρότημα.)

Όταν κάποτε αποφάσισα να απαντήσω στην έκκληση του στρατηγού Φράνκο και στο αίτημά του, για την αντιμετώπιση της διεθνούς υποστήριξης των μπολσεβίκων δολοφόνων για να του παράσχω τη βοήθεια της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας, αυτό το βήμα της Γερμανίας από αυτούς τους ίδιους διεθνείς προβοκάτορες παρερμηνεύτηκε και προσβλήθηκε με τις πιο δηλητηριώδεις συκοφαντίες. Δήλωσαν τότε, ότι η Γερμανία σκόπευε να εγκατασταθεί στην Ισπανία, ότι σκοπεύαμε να καταλάβουμε ισπανικές αποικίες, μάλιστα, επινόησαν ακόμη και ένα άθλιο ψέμα την προσγείωση 20.000 ανδρών στο Μαρόκο, εν ολίγοις, τίποτα δεν έμεινε άθικτο, που θα μπορούσε να δημιουργήσει υποψίες για τον ιδεαλισμό της υποστήριξής μας και εκείνης της Ιταλίας, στην προσπάθεια να βρουν στοιχεία για την υποκίνηση ενός νέου πολέμου.

Σε λίγες εβδομάδες από τώρα, ο νικητής ήρωας της εθνικιστικής Ισπανίας θα γιορτάσει την εορταστική είσοδό του στην πρωτεύουσα της χώρας του. Ο ισπανικός λαός θα τον ανακηρύξει σαν σωτήρα του από μια ανείπωτη φρίκη, σαν απελευθερωτή από τις συμμορίες των δολοφόνων, οι οποίοι σύμφωνα με τις εκτιμήσεις μόνο από τις εκτελέσεις και τις δολοφονίες έχουν πάνω από 715.000 ανθρώπινες ζωές στη συνείδησή τους.

(Φωνές: «Ου! ου!»)

Ο πληθυσμός ολόκληρων χωριών και πόλεων σφαγιάστηκε κυριολεκτικά, κάτω από τη σιωπή των καλοπροαίρετων ανθρωπιστών αποστόλων προστατών της Δυτικής Ευρώπης και της αμερικανικής δημοκρατίας.

(Δυνατές φωνές αποδοκιμασιών.)

Σε αυτήν, τη θριαμβευτική του πομπή, ανάμεσα στις τάξεις των γενναίων Ισπανών στρατιωτών, δίπλα στους Ιταλούς συντρόφους θα παρελάσουν και οι εθελοντές της γερμανικής λεγεώνας μας.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Ελπίζουμε, να μπορέσουμε να τους καλωσορίσουμε στην πατρίδα λίγο αργότερα. Το γερμανικό έθνος θα μάθει τότε πόσο γενναία αγωνίστη-

καν οι ίδιοι του οι γιοι και σε αυτό το έδαφος, στον αγώνα για την ελευθερία ενός ευγενούς λαού και σε τελική ανάλυση για τη σωτηρία του ευρωπαϊκού πολιτισμού, γιατί η νίκη των υπανθρώπων μπολσεβίκων στη Ισπανία θα μπορούσε πολύ εύκολα να χτυπήσει με τα κύματά της ολόκληρη την Ευρώπη. Εξ ου και το μίσος εκείνων που είναι απογοητευμένοι, που η Ευρώπη δεν παραδόθηκε για άλλη μια φορά στην φωτιά και στις φλόγες. Για αυτόν τον λόγο, δεν θέλουν να αφήσουν να τους ξεφύγει καμία ευκαιρία, προκειμένου να σπείρουν τους σπόρους της δυσπιστίας μεταξύ των εθνών και να προκαλέσουν κάπου αλλού την πολεμική ατμόσφαιρα που τόσο πολύ επιθυμούν. Μερικές από τις ψευδείς καταγγελίες που επινοήθηκαν τις τελευταίες εβδομάδες από αυτούς τους διεθνείς πολεμοκάπηλους και έχουν δημοσιευτεί σε πολλές εφημερίδες είναι εξίσου ανώριμες όσο και κακόβουλες. Το πρώτο αποτέλεσμα – εκτός από την εξυπηρέτηση των εσωτερικών πολιτικών σκοπών των δημοκρατικών κυβερνήσεων – είναι η εξάπλωση μιας νευρικής υστερίας η οποία, στη χώρα των απεριόριστων δυνατοτήτων, κάνει μερικές φορές ακόμα και την προσγείωση των Αρειανών να φαίνεται δυνατή.

(Γέλια.)

Ο πραγματικός σκοπός, όμως, είναι να προετοιμάσει την κοινή γνώμη για να θεωρήσει την αγγλική πολιτική περικύκλωσης αναγκαία και κατά συνέπεια, να την υποστηρίξει, σε περίπτωση που συμβεί το χειρότερο.

Ο γερμανικός λαός, από την άλλη πλευρά, μπορεί να συνεχίσει τη δουλειά του με απόλυτη ηρεμία. Τα σύνορά του φυλάσσονται από τον καλύτερο στρατό της γερμανικής ιστορίας.

(Μπράβο!)

Ο εναέριος χώρος του προστατεύεται από τον ισχυρότερο αεροπορικό στόλο. Οι ακτές μας έχουν γίνει απρόσβλητες για οποιαδήποτε εχθρική δύναμη. Στα δυτικά, έχει κατασκευαστεί το ισχυρότερο αμυντικό έργο όλων των εποχών. Το πιο καθοριστικό πράγμα, όμως, είναι η ενότητα του ίδιου του γερμανικού έθνους στο σύνολό του, η εμπιστοσύνη όλων των Γερμανών μεταξύ τους και στις ένοπλες δυνάμεις τους και – αν μπορώ να το πω – η εμπιστοσύνη όλων στην ηγεσία τους.

(Δυνατό χειροκρότημα.)

Όμως η εμπιστοσύνη της ηγεσίας και του λαού δεν είναι μικρότερη στους φίλους μας και εδώ πρώτιστο μεταξύ αυτών είναι εκείνο το κράτος το οποίο είναι πιο κοντά μας από κάθε άποψη σαν αποτέλεσμα των κοινών πεπρωμένων που μας ενώνουν. Φέτος και πάλι η φασιστική Ιταλία έδειξε την πλήρη κατανόηση για τα δίκαια συμφέροντα της Γερμανίας. Κανείς δεν πρέπει να εκπλήσσεται αν εμείς, από την πλευρά μας, έχουμε τα ίδια αισθήματα για τις ζωτικές

ιταλικές ανάγκες.

(Δυνατό χειροκρότημα.)

Ο δεσμός που ενώνει τους δύο λαούς, είναι άθραυστος.

(Δυνατές επευφημίες και χειροκροτήματα.)

Οποιαδήποτε απόπειρα ανατροπής αυτού του γεγονότος μας φαίνεται γελοία.

(Ξανά χειροκροτήματα.)

Σε κάθε περίπτωση αυτό απεικονίζεται καλύτερα και επιβεβαιώνεται σε ένα άρθρο, που γράφτηκε πριν από λίγες ημέρες σε μια κορυφαία δημοκρατική εφημερίδα, ότι κανείς δεν πρέπει πλέον να πιστεύει, ότι μπορεί να διαχωρίσει μεταξύ τους την Ιταλία και την Γερμανία, προκειμένου να τις καταστρέψει ξεχωριστά.

Έτσι, η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ κατανοεί πλήρως το δικαίωμα του Ιταλού φίλου της να ενεργεί στην Αλβανία και, ως εκ τούτου, την καλωσόρισε. Μάλιστα, ο φασισμός δεν έχει μόνο το δικαίωμα, αλλά και το καθήκον, να διασφαλίσει τη διατήρηση της τάξης στο χώρο διαβίωσης που έχει εκχωρηθεί από τη φύση και την ιστορία στην Ιταλία, μέσω του οποίου φαίνεται να δικαιολογείται και να διασφαλίζεται μια πραγματική άνθηση του ανθρώπινου πολιτισμού. Σε τελική ανάλυση ωστόσο μπορεί να υπάρχει αμφιβολία στον υπόλοιπο κόσμο σχετικά με το πολιτιστικό έργο του φασισμού αλλά το ίδιο συμβαίνει και με εκείνο του Εθνικοσοσιαλισμού. Και στις δύο περιπτώσεις μιλούν τα αδιαμφισβήτητα γεγονότα που έρχονται σε αντίθεση με τους αβάσιμους ψιθύρους και τις αναπόδεικτες δηλώσεις της άλλης πλευράς.

(Γέλια και επιδοκιμασία.)

Η δημιουργία στενότερων δεσμών μεταξύ της Γερμανίας, της Ιταλίας και της Ιαπωνίας είναι ο διαρκής στόχος της γερμανικής κυβέρνησης.

(Δυνατό χειροκρότημα.)

Βλέπουμε στην ύπαρξη και στη διατήρηση της ελευθερίας και της ανεξαρτησίας αυτών των τριών παγκόσμιων δυνάμεων τον ισχυρότερο παράγοντα για τη διατήρηση ενός πραγματικού ανθρώπινου πολιτισμού, ενός πρακτικού πολιτισμού και μιας πιο δίκαιης παγκόσμιας τάξης για το μέλλον.

(Μπράβο!)

Όπως ανέφερα στην αρχή, στις 15 Απριλίου 1939, ο κόσμος ενημε-

ρώθηκε για το περιεχόμενο ενός τηλεγραφήματος, που εγώ στην πραγματικότητα το είδα προσωπικά αργότερα.

(Γέλια.)

Είναι δύσκολο να ταξινομήσετε αυτό το έγγραφο ή να το τοποθετήσετε σε οποιαδήποτε γνωστή κατηγορία. Θα προσπαθήσω λοιπόν μπροστά σας, βουλευτές μου του γερμανικού Ράιχσταγκ, και έτσι μπροστά σε ολόκληρο το γερμανικό λαό, να αναλύσω το περιεχόμενο αυτού του αξιόλογου εγγράφου και ύστερα ακολούθως εξ ονόματός σας και στο όνομα του γερμανικού λαού να δώσω τις τις κατάλληλες απαντήσεις σε αυτό.

1. Ο κύριος Ρούσβελτ είναι της γνώμης ότι και εγώ πρέπει επίσης να συνειδητοποιήσω ότι σε όλο τον κόσμο εκατοντάδες εκατομμύρια άνθρωποι ζουν με ένα συνεχή φόβο για έναν νέο πόλεμο ή ακόμα και μια σειρά πολέμων. Αυτό, λέει, αφορά τον λαό των Ηνωμένων Πολιτειών, εκ μέρους του οποίου μιλά, καθώς πρέπει επίσης να αφορά και τους λαούς των άλλων εθνών ολόκληρου του δυτικού ημισφαιρίου.

Σε απάντηση σε αυτό πρέπει πρώτα να ειπωθεί, ότι αυτός ο φόβος του πολέμου υπήρχε αναμφισβήτητα στην ανθρωπότητα από αμνημονεύτων χρόνων, και δικαιολογημένα. Για παράδειγμα, μετά τη Συνθήκη Ειρήνης των Βερσαλλιών, διεξήχθησαν 14 πόλεμοι μόνο μεταξύ του 1919 και του 1938, σε κανέναν από τους οποίους όμως δεν συμμετείχε η Γερμανία, αλλά τα κράτη του «δυτικού ημισφαιρίου» στο όνομα των οποίων μιλά και ο Πρόεδρος κ. Ρούσβελτ. Επιπλέον, κατά την ίδια περίοδο πραγματοποιήθηκαν 26 βίαιες παρεμβάσεις και αιματηρές κυρώσεις στις οποίες Γερμανία δεν έπαιξε κανένα ρόλο σε αυτές. Μόνο η Αμερικανική Ένωση πραγματοποίησε στρατιωτικές επεμβάσεις σε έξι περιπτώσεις από το 1918. Η Σοβιετική Ρωσία από το 1918 διεξήγαγε δέκα πολέμους και στρατιωτικές δραστηριότητες με αιματηρή βία. Η Γερμανία δεν συμμετείχε σε κανέναν από αυτούς, ούτε ήταν υπεύθυνη για κανέναν από αυτούς.

Άρα θα ήταν λάθος κατά την άποψή μου, να συμπεράνω, ότι ο φόβος των ευρωπαϊκών και των μη ευρωπαϊκών λαών για τον πόλεμο, ειδικά αυτή τη στιγμή, θα μπορούσε να εντοπιστεί στους ίδιους τους πραγματικούς πολέμους, για τους οποίους θα μπορούσε να θεωρηθεί υπεύθυνη η Γερμανία. Ο λόγος για αυτόν τον φόβο έγκειται αποκλειστικά σε μια ανεξέλεγκτη, όσο και ψεύτικη, άθλια προπαγάνδα του Τύπου, στην κυκλοφορία χυδαίων φυλλαδίων εναντίον αρχηγών ξένων κρατών, στην τεχνητή εξάπλωση του πανικού, η οποία στο τέλος οδηγεί μέχρι τώρα στο να θεωρούνται πιθανές ακόμα και οι παρεμβάσεις από έναν άλλο πλανήτη και να οδηγούν σε απελπιστικές σκηνές τρόμου.

(Γέλια.)

Πιστεύω ότι μόλις οι ίδιες οι υπεύθυνες κυβερνήσεις και τα δημοσιογραφικά τους όργανα σε ό,τι αφορά τις σχέσεις των διαφόρων

χωρών μεταξύ τους και ιδίως σε ό,τι αφορά τα εσωτερικά συμβάντα σε άλλες χώρες, επιβάλουν την απαραίτητη εγκράτεια και ειλικρίνεια ο φόβος του πολέμου θα εξαφανιστεί αμέσως και θα καταστεί δυνατή η ηρεμία που όλοι επιθυμούμε.

(Δυνατή επιδοκιμασία.)

2. Ο κύριος Ρούσβελτ πιστεύει στο τηλεγράφημά του, ότι κάθε μεγάλος πόλεμος, ακόμα κι αν περιοριστεί σε άλλες ηπείρους, θα έχει σοβαρές συνέπειες όχι μόνο όσο διαρκεί, αλλά και για τις επόμενες γενιές.

Απάντηση: Κανείς δεν το γνωρίζει αυτό καλύτερα από τον γερμανικό λαό· γιατί η συνθήκη ειρήνης των Βερσαλλιών επέβαλε επιβαρύνσεις στο γερμανικό λαό, οι οποίες δεν θα μπορούσαν να αποπληρωθούν ούτε σε εκατό χρόνια, παρόλο που Αμερικανοί καθηγητές του συνταγματικού δικαίου, ιστορικοί και καθηγητές της ιστορίας έχουν αποδείξει ότι η Γερμανία ήταν εξίσου ένοχη για το ξέσπασμα του παγκόσμιου πολέμου όπως και κάθε άλλο έθνος.

(Δυνατή επιδοκιμασία.)

Αλλά δεν πιστεύω, ότι κάθε σύγκρουση για ολόκληρο τον κόσμο, δηλαδή για ολόκληρη την ανθρωπότητα χρειάζεται να έχει καταστροφικές συνέπειες, εάν ολόκληρη η γη δεν εμπλακεί τεχνητά σε τέτοιες συγκρούσεις από τις υποχρεώσεις ενός δικτύου αδιαφανών συμφωνιών.

(Πολύ σωστά!)

Διότι ο κόσμος μέχρι τώρα από τους περασμένους αιώνες, όπως επεσήμανα στην αρχή της απάντησής μου, και κατά τη διάρκεια των τελευταίων δεκαετιών έχει βιώσει μια συνεχή σειρά πολέμων, κι εάν η υπόθεση του κ. Ρούσβελτ ήταν σωστή, το σύνολο των επιπτώσεων όλων αυτών των πολέμων θα είχε ήδη επιβάλει ένα βάρος στην ανθρωπότητα, το οποίο θα έπρεπε να υπομείνει για εκατομμύρια χρόνια ακόμη.

3. Ο κύριος Ρούσβελτ δηλώνει ότι είχε ήδη απευθυνθεί σε μένα σε μια προηγούμενη περίσταση για μια ειρηνική διευθέτηση πολιτικών, οικονομικών και κοινωνικών προβλημάτων με την ελπίδα, να προχωρήσουμε χωρίς να καταφύγουμε στα όπλα.

Απάντηση: Μέχρι τώρα, ήμουν πάντα υπέρμαχος αυτής της άποψης και, όπως αποδεικνύει η ιστορία, χωρίς ένοπλη βία δηλαδή χωρίς να καταφύγω στα όπλα έχω διευθετήσει τα αναγκαία πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα. Δυστυχώς, αυτός ο ειρηνικός διακανονισμός έγινε δυσκολότερος από την υποδαύλιση των πολιτικών, κυβερνητικών και ανθρώπων του Τύπου, οι οποίοι δεν ενδιαφέρονταν άμεσα ούτε καν τους άγγιζαν τα εν λόγω προβλήματα.

4. Ο κύριος Ρούσβελτ πιστεύει ότι η «ροή των γεγονότων» φέρνει

μαζί της την απειλή της ένοπλης βίας και ότι, εάν συνεχιστεί αυτή η απειλή, φαίνεται αναπόφευκτο ότι ένα μεγάλο μέρος του κόσμου θα πέσει θύμα μιας κοινής καταστροφής.

Απάντηση: Σε ό, τι αφορά τη Γερμανία, δεν γνωρίζω καμιά τέτοιου είδους απειλή για άλλα έθνη, αν και διαβάζω τα ψέματα για μια τέτοια απειλή κάθε μέρα στις δημοκρατικές εφημερίδες. Κάθε μέρα διαβάζω για γερμανικές κινητοποιήσεις, για προσγειώσεις στρατευμάτων, για εκβιασμούς και όλα αυτά σε σχέση με κράτη, με τα οποία όχι μόνο ζούμε απολύτως ειρηνικά, αλλά με τα οποία σε πολλές περιπτώσεις είμαστε και πολύ στενοί φίλοι.

5. Ο κύριος Ρούσβελτ πιστεύει παρακάτω ότι σε περίπτωση πολέμου, τα νικηφόρα, τα ηττημένα και τα ουδέτερα έθνη θα υποφέρουν όλα το ίδιο.

Απάντηση: Αυτή την πεποίθηση την έχω σαν πολιτικός εδώ και 20 χρόνια σε μια εποχή που δυστυχώς οι υπεύθυνοι πολιτικοί στην Αμερική, δεν μπορούσαν να κάνουν την ίδια παραδοχή όσον αφορά τη συμμετοχή τους, στον παγκόσμιο πόλεμο και για τη φύση του αποτελέσματός του.

(Πολύ σωστά!)

6. Ο κύριος Ρούσβελτ πιστεύει ότι στο τέλος είναι στο χέρι των ηγετών των μεγάλων εθνών να σώσουν τους λαούς τους από την επικείμενη καταστροφή.

Η απάντησή μου: Αν συμβαίνει κάτι τέτοιο, τότε αυτό είναι εγκληματική αμέλεια – για να μη χρησιμοποιήσω χειρότερη λέξη – αν οι ηγέτες των εθνών που έχουν τέτοια εξουσία δεν μπορούν και δεν είναι σε θέση να πάρουν τα ηνία του Τύπου τους, που υποκινεί για πόλεμο...

(θυελλώδης επιδοκιμασία)

...προκειμένου να σώσουν τον κόσμο από την επικείμενη καταστροφή μιας στρατιωτικής σύγκρουσης. Δεν μπορώ να καταλάβω, επιπλέον, πώς αυτοί οι υπεύθυνοι ηγέτες αντί να καλλιεργούν τις διπλωματικές σχέσεις μεταξύ των εθνών, τις κάνουν ακόμα πιο δύσκολες αυτές και τους ενοχλούν πράγματι με ενέργειες όπως η ανάκληση πρεσβευτών χωρίς κανένα λόγο.

(Δυνατές φωνές: Μεγάλη αλήθεια! και χειροκροτήματα.)

7. Ο κύριος Ρούσβελτ δηλώνει, ότι τρία ανεξάρτητα έθνη στην Ευρώπη και ένα στην Αφρική έχουν χάσει την ύπαρξή τους.

Η απάντησή μου: Δεν ξέρω ποια έθνη εννοεί με αυτά τα τρία στην Ευρώπη. Εάν πρόκειται για τις επαρχίες που έχουν επανενταχθεί στο γερμανικό Ράιχ, τότε πρέπει να επιστήσω την προσοχή του κ. Προέδρου σε ένα ιστορικό λάθος. Αυτά τα έθνη δεν έχασαν την ανεξάρτητη ύπαρξή τους στην Ευρώπη τώρα, αλλά το 1918,…

(έντονη συγκατάθεση)

…όταν διασπάστηκαν από τις κοινότητές τους κατά παράβαση μιας επίσημης υπόσχεσης και χαρακτηρίστηκαν σαν έθνη, που ποτέ δεν ήθελαν να είναι και δεν ήταν ποτέ, και όταν τους επιβλήθηκε μια ανεξαρτησία που δεν ήταν ανεξαρτησία, αλλά περισσότερο θα μπορούσε να σημαίνει εξάρτηση από έναν διεθνή ξένο κόσμο που μισούσαν.

Αλλά επίσης όσον αφορά το ένα έθνος στην Αφρική, το οποίο λέγεται ότι έχει χάσει την ελευθερία του και εδώ κάνει πιθανώς μόνο ένα λάθος· γιατί δεν έχει χάσει την ελευθερία του ένα έθνος στην Αφρική, αλλά σχεδόν όλοι οι αρχικοί κάτοικοι αυτής της ηπείρου…

(Πολλά γέλια.)

…έχουν υποστεί την κυριαρχία άλλων λαών με αιματηρή βία και κατά συνέπεια έχουν χάσει την ελευθερία τους, Μαροκινοί, Βέρβεροι, Άραβες, Νέγροι κ.λπ. και όλοι τους έχουν πέσει θύματα μιας ξένης βίας, τα ξίφη και οι βόμβες της οποίας δεν γράφουν «φτιαγμένο στη Γερμανία», αλλά «φτιαγμένες από Δημοκρατίες».

(Θυελλώδη χειροκροτήματα.)

8. Ο κύριος Ρούσβελτ στη συνέχεια μιλά για φήμες τις οποίες, ομολογουμένως, δεν πιστεύει ότι είναι αληθινές, αλλά οι οποίες λένε ότι εξετάζονται περαιτέρω επιθετικές ενέργειες εναντίον άλλων ανεξάρτητων εθνών.

Η απάντησή μου: Οποιοδήποτε τέτοιο αβάσιμο υπαινιγμό τον θεωρώ σαν απόπειρα ενάντια στην ηρεμία και την ειρήνη του κόσμου. Βλέπω επίσης σε αυτές μια προσπάθεια εκφοβισμού ή τουλάχιστον πρόκλησης νευρικότητας στα μικρά έθνη. Εάν όμως ο κ. Ρούσβελτ έχει υπόψη του κάποια συγκεκριμένα περιστατικά τότε θα του ζητούσα να αναφέρει τα κράτη που απειλούνται με επίθεση και να ονομάσει τον πιθανό επιτιθέμενο. Τότε θα είναι δυνατόν, με σύντομες διευκρινήσεις να απαλλαγούμε από αυτές τις τρομερές γενικές κατηγορίες.

(Χειροκροτήματα.)

9. Ο κύριος Ρούσβελτ δηλώνει ότι ο κόσμος κινείται ξεκάθαρα προς τη στιγμή, που αυτή η κατάσταση πρέπει να καταλήξει σε καταστροφή, εκτός εάν βρεθεί ένας ορθολογικός τρόπος καθοδήγησης των γεγονότων. Δηλώνει επίσης ότι έχω διαβεβαιώσει επανειλημμένα ότι εγώ και ο γερμανικός λαός δεν έχουμε καμία επιθυμία για πόλεμο και ότι εάν αυτό ισχύει, δεν χρειάζεται να διεξαχθεί κανένας πόλεμος.

Η απάντησή μου: Θα ήθελα να επισημάνω για άλλη μια φορά ότι, πρώτον, δεν έχω διεξάγει κανένα πόλεμο, ότι δεύτερον, εδώ και χρόνια έχω εκφράσει την απέχθειά μου για τον πόλεμο και επίσης την αηδία μου για τους υποκινητές πολέμων και τρίτον, δεν ξέρω για ποιο

σκοπό εγώ θα έπρεπε να διεξάγω έναν πόλεμο. Θα ήμουν ευγνώμων στον κ. Ρούσβελτ αν μου το διευκρίνιζε αυτό.

(Χειροκροτήματα.)

10. Ο κύριος Ρούσβελτ είναι τελικά της άποψης ότι οι λαοί του κόσμου δεν θα μπορούσαν να πειστούν ότι οποιαδήποτε κυβερνητική αρχή έχει οποιοδήποτε δικαίωμα ή οποιονδήποτε επιτακτικό λόγο να επιβάλλει στον εαυτό της ή σε άλλα έθνη τις συνέπειες ενός πολέμου, εκτός και αν βασίζεται σε σαφή αυτοάμυνα.

Η απάντησή μου: Νομίζω ότι αυτή είναι η γνώμη όλων των λογικών ανθρώπων· μόνο που μου φαίνεται, ότι σχεδόν σε κάθε πόλεμο η υπόθεση της σαφούς αυτοάμυνας χρησιμοποιείται και από τις δύο πλευρές, και ότι δεν υπάρχει κανένας θεσμός στον κόσμο, συμπεριλαμβανομένου του ατόμου του Ρούσβελτ, που θα μπορούσε να διευκρινίσει αυτό το πρόβλημα με σαφήνεια. Δεν μπορεί να υπάρχει καμία αμφιβολία, για παράδειγμα ότι η Αμερική ποτέ δεν μπήκε στον παγκόσμιο πόλεμο για «αδιαμφισβήτητη αυτοάμυνα.»

(Δυνατό χειροκρότημα.)

Αντιθέτως μια ερευνητική επιτροπή που συστάθηκε από τον ίδιο τον Πρόεδρο Ρούσβελτ εξέτασε τα αίτια της εισόδου της Αμερικής στον παγκόσμιο πόλεμο και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι αυτή η είσοδος έγινε κυρίως για λόγους που ήταν αποκλειστικά καπιταλιστικοί.

(Πολύ σωστά!)

Ωστόσο, από αυτό το γεγονός δεν έχουν εξαχθεί πρακτικά συμπεράσματα. Θέλουμε λοιπόν να ελπίζουμε, ότι τουλάχιστον η Ένωση της Βόρειας Αμερικής θα υποστηρίξει επιτέλους αυτήν την ευγενή αρχή στο μέλλον και θα πηγαίνει σε πόλεμο εναντίον του ενός ή του άλλου έθνους τότε μόνο όταν υπάρχει πραγματικά μια περίπτωση αναμφισβήτητης αυτοάμυνας.

(Χειροκρότημα.)

11. Ο κύριος Ρούσβελτ λέει περαιτέρω ότι δεν μιλά έτσι από εγωισμό, φόβο ή αδυναμία, αλλά μόνο με τη φωνή της δύναμης και της φιλίας για την ανθρωπότητα.

Η απάντησή μου: Εάν αυτή η φωνή της δύναμης και της φιλίας για την ανθρωπότητα είχε ήδη προβληθεί από την Αμερική την κατάλληλη στιγμή, εάν ιδιαίτερα τότε αυτή η φωνή είχε κάποια πρακτική αξία, τότε τουλάχιστον θα μπορούσε να είχε αποφευχθεί αυτή η συνθήκη που έγινε η πηγή της μεγαλύτερης αναταραχής της ανθρωπότητας όλων των εποχών, δηλαδή η συνθήκη των Βερσαλλιών.

12. Ο κύριος Ρούσβελτ δηλώνει παρακάτω ότι γι' αυτόν είναι ξεκάθαρο ότι όλα τα διεθνή προβλήματα μπορούν να επιλυθούν στο

τραπέζι διαπραγματεύσεων.

Η απάντησή μου: Θεωρητικά θα έπρεπε να πιστέψουμε σε αυτήν τη δυνατότητα, γιατί η λογική σε πολλές περιπτώσεις από τη μία πλευρά αξιολογεί τις απαιτήσεις και από την άλλη δείχνει ξεκάθαρα την επιτακτική ανάγκη συμβιβασμού, χωρίς άλλη καθυστέρηση.

Για παράδειγμα, σύμφωνα με κάθε λογική του κοινού νου και σύμφωνα με όλες τις αρχές μιας γενικής και ανώτερης ανθρώπινης δικαιοσύνης, ακόμη και σύμφωνα και με τους νόμους της θείας θέλησης, όλοι οι λαοί πρέπει να έχουν ίσο μερίδιο στα αγαθά του κόσμου. Δεν θα έπρεπε λοιπόν να συμβαίνει ένας λαός να διεκδικεί τόσο μεγάλο χώρο διαβίωσης γιατί δεν τα βγάζει πέρα ούτε με 15 κατοίκους ανα τετραγωνικό χιλιόμετρο, ενώ άλλοι λαοί αναγκάζονται να τρέφουν 140, 150 ή ακόμη και 200 άτομα στην ίδια περιοχή.

Σε καμία περίπτωση όμως αυτοί οι τυχεροί λαοί δεν πρέπει να περιορίζουν τον χώρο διαβίωσης αυτών που ήδη υποφέρουν κλέβοντάς τους για παράδειγμα ακόμα και τις αποικίες τους.

(Πολύ σωστά!)

Άρα λοιπόν, θα ήμουν κάτι περισσότερο από χαρούμενος εάν αυτά τα προβλήματα μπορούσαν πραγματικά να βρουν τη λύση τους στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων.

Το σκεπτικό μου όμως βασίζεται στο γεγονός ότι η ίδια η Αμερική ήταν εκείνη, που εξέφρασε έντονα τη δυσπιστία της για την αποτελεσματικότητα των διασκέψεων. Γιατί η μεγαλύτερη διάσκεψη όλων των εποχών ήταν χωρίς αμφιβολία η Κοινωνία των Εθνών. Αυτό το σώμα όλων των λαών του κόσμου, που δημιουργήθηκε κατά βούληση ενός Αμερικανού προέδρου, έπρεπε να δώσει λύσεις στα προβλήματα της ανθρωπότητας στο τραπέζι των διασκέψεων.

Το πρώτο κράτος όμως που αποσύρθηκε από αυτήν την προσπάθεια ήταν η Αμερικανική Ένωση.

(Γέλια και χειροκροτήματα.)

Και μάλιστα επειδή ο Πρόεδρος Γουίλσον είχε ήδη πολύ μεγάλες επιφυλάξεις σχετικά με τη δυνατότητα να μπορέσει πραγματικά να επιλύσει αποφασιστικά διεθνή προβλήματα σε ένα τέτοιο τραπέζι διαπραγματεύσεων.

Τιμούμε την καλοπροαίρετη γνώμη σας, κύριε Ρούσβελτ, αλλά αυτή η γνώμη σας έρχεται σε αντίθεση με το πραγματικό γεγονός, ότι στα σχεδόν είκοσι χρόνια δραστηριότητας του μεγαλύτερου μόνιμου συνεδρίου στον κόσμο, δηλαδή της Κοινωνίας των Εθνών, δεν κατάφερε να επιλύσει έστω και ένα πραγματικά κρίσιμο διεθνές πρόβλημα.

Για πολλά χρόνια, η Συνθήκη Ειρήνης των Βερσαλλιών απέκλεισε τη Γερμανία από τη συμμετοχή σε αυτό το μεγαλύτερο παγκόσμιο συνέδριο, σε αντίθεση με την υπόσχεση του Γουίλσον. Παρά τις πιο πικρές εμπειρίες υπήρχε όμως ακόμη μια γερμανική κυβέρνηση που

πίστευε ότι δεν υπήρχε ανάγκη να ακολουθήσει το παράδειγμα της Αμερικανικής Ένωσης, αλλά μάλλον ότι θα έπρεπε αργότερα να καθίσει σε αυτό το τραπέζι των συνεδριάσεων. Μόνο μετά από χρόνια άχρηστης συμμετοχής αποφάσισα τότε να μιμηθώ το παράδειγμα της Αμερικής…

(Χειροκροτήματα.)

…και παρομοίως να αποχωρήσουμε από το μεγαλύτερο συνέδριο στον κόσμο.

Από τότε, έχω λύσει τα προβλήματα που αφορούσαν το έθνος μου, τα οποία, όλοι οι άλλοι, δυστυχώς δεν έχουν επιλύσει στο τραπέζι των συνεδριάσεων της Κοινωνίας των Εθνών και μάλιστα τα έλυσα χωρίς να χρησιμοποιήσω πόλεμο σε καμία περίπτωση!

Πέραν αυτού όμως, όπως ήδη τονίστηκε, τα τελευταία χρόνια αναρίθμητα άλλα προβλήματα έχουν παρουσιαστεί στα παγκόσμια συνέδρια χωρίς να βρεθεί λύση. Εάν, όμως, αυτή η άποψή σας, κ. Ρούσβελτ, ότι κάθε πρόβλημα μπορεί να λυθεί στο τραπέζι των συνεδριάσεων είναι αλήθεια, τότε όλα τα έθνη, συμπεριλαμβανομένης της Αμερικανικής Ένωσης, καθοδηγούνται είτε από τους τυφλούς είτε από εγκληματίες τα τελευταία επτά ή οκτώ χιλιάδες χρόνια. Διότι όλοι αυτοί, συμπεριλαμβανομένων και των πολιτικών της Αμερικανικής Ένωσης και μάλιστα των σπουδαιότερών της, δεν διαμόρφωσαν την ιστορία στο τραπέζι των συνεδριάσεων, αλλά χρησιμοποιώντας τη δύναμη των εθνών τους. Η ελευθερία της Βόρειας Αμερικής δεν επιτεύχθηκε στο τραπέζι των συνεδριάσεων, παρά στο τραπέζι των συνεδριάσεων αποφασίστηκε η σύγκρουση μεταξύ των κρατών του Βορρά και του Νότου, για να μην αναφέρω τους αναρίθμητους αγώνες που οδήγησαν τελικά στην σταδιακή υποταγή της βορειοαμερικανικής ηπείρου στο σύνολό της. Τα αναφέρω όλα αυτά απλώς για να επισημάνω, ότι η άποψή σας, πρόεδρε κ. Ρούσβελτ, αν και αναμφίβολα είναι άξια κάθε σεβασμού, δεν επιβεβαιώνεται ούτε από την ιστορία της χώρας σας ούτε αυτής του υπόλοιπου κόσμου.

(Δυνατό χειροκρότημα.)

13. Ο κύριος Ρούσβελτ λέει στη συνέχεια, ότι δεν μπορεί να υπάρξει καμία απάντηση για την ανάληψη ειρηνικής συζήτησης, όταν η μία πλευρά επισημαίνει ότι δεν θα αφήσει τα όπλα της, εκτός αν λάβει εκ των προτέρων διαβεβαιώσεις ότι η ετυμηγορία θα είναι δική της.

Η απάντησή μου: Πιστεύετε, κ. Ρούσβελτ, ότι όταν διακυβεύεται η τελική μοίρα του λαού, μια κυβέρνηση ή μια εθνική ηγεσία θα καταθέσει τα όπλα της ή θα τα παραδώσει πριν από μια διάσκεψη, απλά με την τυφλή ελπίδα ότι τα άλλα μέλη της διάσκεψης θα είναι αρκετά σοφά, ή μάλλον αρκετά διορατικά, για να πάρουν τη σωστή απόφαση;

Κύριε Ρούσβελτ, μέχρι στιγμής υπήρξε μόνο ένα έθνος και μία κυβέρνηση στην παγκόσμια ιστορία, η οποία ακολούθησε αυτή τη συν-

ταγή, που εξαγγέλλετε: η Γερμανία.

Το γερμανικό έθνος κάποτε εμπιστευόμενο τις επίσημες διαβεβαιώσεις του Αμερικανού Προέδρου Γουίλσον και την επιβεβαίωση αυτών των διαβεβαιώσεων από τους συμμάχους, κατέθεσε τα όπλα του και πήγε άοπλο στο τραπέζι της διάσκεψης. Εντούτοις μόλις το γερμανικό έθνος κατέθεσε τα όπλα του, ούτε καν προσκλήθηκε στη διάσκεψη, αλλά κατά παράβαση όλων των διαβεβαιώσεων, έγινε το θύμα της μεγαλύτερης αθέτησης μιας υπόσχεσης όλων των εποχών.

(Θερμή επιδοκιμασία.)

Τότε, μια μέρα, αντί να λύσουν τη μεγαλύτερη σύγχυση όλων των εποχών στο τραπέζι της διάσκεψης, δημιούργησαν μια ακόμη πιο τρομερή σύγχυση με την πιο βάναυσα υπαγορευμένη συνθήκη του κόσμου.

Οι εκπρόσωποι του γερμανικού έθνους όμως, που εμπιστευόμενοι τις επίσημες διαβεβαιώσεις του Αμερικανού Προέδρου είχαν καταθέσει τα όπλα τους και κατά συνέπεια εμφανίστηκαν άοπλοι, παρόλο που πήγαν να αποδεχθούν τους όρους της υπαγορευόμενης συνθήκης δεν έγιναν δεκτοί σαν εκπρόσωποι ενός έθνους, που είχε αντέξει με μεγάλο ηρωισμό ενάντια σε έναν ολόκληρο κόσμο για τέσσερα χρόνια τον αγώνα για την ελευθερία και την ανεξαρτησία του, αλλά αντιμετωπίστηκαν ακόμη πιο ανέντιμα από ό, τι στο παρελθόν μπορεί να είχαν αντιμετωπιστεί οι αρχηγοί των φυλών Σιού.

Οι Γερμανοί εκπρόσωποι προσβλήθηκαν από τον όχλο, τους πετούσαν πέτρες και σύρθηκαν σαν φυλακισμένοι, όχι στο τραπέζι του παγκόσμιου συμβουλίου αλλά ενώπιον του δικαστηρίου των νικητών και εκεί, υπό την απειλή των όπλων, αναγκάστηκαν να υποστούν την πιο επαίσχυντη υποταγή και λεηλασία όλων των εποχών.

(Δυνατά γιουχαΐσματα!)

Κύριε Ρούσβελτ, μπορώ να σας διαβεβαιώσω, ότι είναι η ακλόνητη θέλησή μου να φροντίσω όχι μόνο για τώρα, αλλά και για το μέλλον, κανένας Γερμανός να μην συμμετέχει ξανά σε διάσκεψη ανυπεράσπιστος αλλά ότι ανά πάσα στιγμή και για πάντα κάθε Γερμανός διαπραγματευτής θα πρέπει και θα έχει πίσω του την ενωμένη δύναμη του Γερμανικού Έθνους, μάρτυς μου ο Θεός.

(Οι βουλευτές σηκώνονται και επανειλημμένα χειροκροτούν τον Αρχηγό με δυνατό χειροκρότημα.)

14. Ο κύριος Ρούσβελτ πιστεύει ότι είναι απαραίτητο μπαίνοντας σε μια αίθουσα συνεδριάσεων όπως και σε μια αίθουσα δικαστηρίου και οι δύο πλευρές πρέπει να έχουν καλή πίστη υποθέτοντας ότι θα υπάρξει ουσιαστική δικαιοσύνη και για τις δύο.

Η απάντησή μου: Οι Γερμανοί εκπρόσωποι δεν θα συμμετάσχουν ξα-

νά σε μια διάσκεψη που είναι δικαστήριο για αυτούς.

(Δυνατό χειροκρότημα.)

Διότι ποιος υποτίθεται ότι είναι ο δικαστής εκεί; Σε μια διάσκεψη δεν υπάρχει κατηγορούμενος και κανένας ενάγων και επομένως κανένας δικαστής, αλλά δύο αντιμαχόμενα μέρη. Και αν η λογική των δύο ενδιαφερομένων δεν βρει τρόπο διευθέτησης, τότε δεν θα παραδοθούν ποτέ στην κρίση αδιάφορων ξένων δυνάμεων.

Παρεμπιπτόντως, ήταν ακριβώς η Αμερικανική Ένωση που αρνήθηκε να ενταχθεί στην Κοινωνία των Εθνών και να γίνει θύμα ενός δικαστηρίου το οποίο ήταν σε θέση, απλώς με μια πλειοψηφία ψήφων, να αποφανθεί αρνητικά για τα ατομικά συμφέροντα.

Αλλά θα ήμουν ευγνώμων, αν ο κ. Ρούσβελτ ήθελε να εξηγήσει στον κόσμο, πώς θα είναι το νέο Παγκόσμιο Δικαστήριο; Ποιοι είναι οι κριτές εδώ και σύμφωνα με ποια διαδικασία επιλέγονται και με ποια ευθύνη ενεργούν και πάνω απ’ όλα, σε ποιον μπορούν να λογοδοτήσουν για την απόφασή τους;

15. Ο κύριος Ρούσβελτ πιστεύει, ότι το ζήτημα της παγκόσμιας ειρήνης θα είχε προωθηθεί σε μεγάλο βαθμό εάν τα έθνη του κόσμου έκαναν μια ειλικρινή δήλωση σχετικά με την παρούσα και τη μελλοντική πολιτική των κυβερνήσεών τους.

Η απάντησή μου: Μέχρι τώρα το έχω κάνει ήδη αυτό, κύριε Ρούσβελτ, σε αμέτρητες δημόσιες ομιλίες. Ακόμα και κατά τη διάρκεια αυτής της σημερινής συνεδρίασης του γερμανικού Ράιχσταγκ, έκανα ξανά τέτοια δήλωση στο βαθμό που αυτό μπορεί να γίνει κατανοητό σε δύο ώρες. Πρέπει όμως, να αρνηθώ να κάνω μια τέτοια δήλωση σε οποιονδήποτε άλλο εκτός από τον λαό, για την ύπαρξη και την ζωή του οποίου είμαι υπεύθυνος και ο οποίος με σειρά του μόνο αυτός έχει το δικαίωμα να απαιτήσει να λογοδοτήσω σ’ αυτόν.

(Δυνατό χειροκρότημα.)

Ωστόσο, δίνω τους στόχους της γερμανικής πολιτικής τόσο δημόσια, που ολόκληρος ο κόσμος να μπορεί να τους ακούσει έτσι κι αλλιώς. Αλλά αυτές οι εξηγήσεις δεν έχουν σημασία για τον υπόλοιπο κόσμο, όσο υπάρχει η δυνατότητα στον Τύπο να παραποιεί κάθε εξήγηση, να δημιουργεί υποψίες, να τις αμφισβητεί ή να τις πνίγει με ένα νέο κύμα ψεμάτων.

16. Ο κύριος Ρούσβελτ πιστεύει, ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες, σαν ένα έθνος του δυτικού ημισφαιρίου, που δεν εμπλέκονται άμεσα στις αντιπαραθέσεις που υποτίθεται ότι έχουν προκύψει στην Ευρώπη και ότι, ως εκ τούτου θα έπρεπε να είμαι πρόθυμος, να του κάνω μια τέτοια δήλωση για τη γερμανική πολιτική, σαν αρχηγός ενός έθνους που έχει απομακρυνθεί μέχρι στιγμής από την Ευρώπη.

Η απάντησή μου: Ο κ. Ρούσβελτ πιστεύει λοιπόν σοβαρά ότι το ζήτημα της διεθνούς ειρήνης θα είχε διευκολυνθεί πραγματικά, εάν έκανα μια δημόσια δήλωση σχετικά με την παρούσα πολιτική της γερ-

μανικής κυβέρνησης προς τα έθνη του κόσμου.

Αλλά πώς μπορεί ο Πρόεδρος Ρούσβελτ να περιμένει από τον Αρχηγό του γερμανικού κράτους να κάνει μια δήλωση, χωρίς να κληθούν οι άλλες κυβερνήσεις να κάνουν μια τέτοια δήλωση για την πολιτική τους;

Φυσικά πιστεύω, ότι δεν είναι σωστό να κάνουμε μια τέτοια δήλωση στον αρχηγό οποιουδήποτε ξένου κράτους· αλλά ότι τέτοιες δηλώσεις μάλλον θα πρέπει, σύμφωνα με τότε την πρόταση του Προέδρου Γουίλσον σχετικά με την κατάργηση της μυστικής διπλωματίας, να απευθύνονται κατά προτίμηση σε ολόκληρο τον κόσμο. Μέχρι σήμερα όχι μόνο ήμουν πάντα έτοιμος να το κάνω αυτό, αλλά, όπως έχω ήδη πει, το έχω κάνει πάρα πολύ συχνά. Δυστυχώς, οι πιο σημαντικές δηλώσεις σχετικά με τους στόχους και τις προθέσεις της γερμανικής πολιτικής σε πολλά αποκαλούμενα δημοκρατικά κράτη είτε αποκρύπτονται από τους λαούς είτε διαστρεβλώνονται χάρη στον Τύπο.

Εάν, ωστόσο, ο Αμερικανός Πρόεδρος Ρούσβελτ πιστεύει ότι έχει το δικαίωμα να απευθύνει ένα τέτοιο αίτημα ειδικά στη Γερμανία και στην Ιταλία επειδή η Αμερική απέχει πολύ από την Ευρώπη, τότε, καθώς και η απόσταση της Ευρώπης από την Αμερική είναι η ίδια, με το ίδιο δικαίωμα θα μπορούσαμε από την πλευρά μας να απευθύνουμε στον Πρόεδρο της Αμερικανικής Δημοκρατίας το ερώτημα σχετικά με τους ποιους στόχους επιδιώκει η αμερικανική εξωτερική πολιτική…

(Γέλια και χειροκροτήματα)

…και σε ποιες προθέσεις βασίζεται αυτή η πολιτική, για παράδειγμα στην περίπτωση των κρατών της Κεντρικής και Νότιας Αμερικής. Σε αυτήν την περίπτωση, ο κ. Ρούσβελτ σίγουρα θα επικαλεστεί το δόγμα Μονρόε και θα απορρίψει ένα τέτοιο αίτημα σαν παρέμβαση στις εσωτερικές υποθέσεις της αμερικανικής ηπείρου. Ακριβώς ένα παρόμοιο δόγμα εκπροσωπούμε τώρα και εμείς οι Γερμανοί για την Ευρώπη, αλλά κυρίως για το έδαφος και τα συμφέροντα του ευρύτερου γερμανικού Ράιχ.

(Δυνατό χειροκρότημα.)

Εξάλλου, ποτέ δεν θα επέτρεπα στον εαυτό μου να απευθύνει ένα τέτοιο αίτημα στον Πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, διότι υποθέτω ότι πιθανότατα θα θεωρούσε σωστά ένα τέτοιο εγχείρημα ότι είναι απρεπές.

(Δυνατά χειροκροτήματα και γέλια.)

17. Ο κύριος Ρούσβελτ δηλώνει περαιτέρω, ότι στη συνέχεια θα διαβιβάσει τις πληροφορίες που έλαβε σχετικά με τους πολιτικούς στόχους της Γερμανίας σε άλλα έθνη που αισθάνονται ότι απειλούνται, που ανησυχούν τώρα για την πορεία της πολιτικής μας.

Η απάντησή μου: Με ποιά μέθοδο καθιέρωσε εξ αρχής ο κ. Ρούσβελτ, ποια έθνη αισθάνονται ότι απειλούνται από τη γερμανική πολιτική και ποια όχι; Ή μήπως ο κ. Ρούσβελτ είναι σε θέση, παρά το τεράστιο έργο που σίγουρα έχει να κάνει στη χώρα του, να αναγνωρίζει από μόνος του όλες αυτές τις βαθύτερες σκέψεις και τα συναισθήματα των άλλων λαών και των κυβερνήσεών τους;

(Γέλια.)

18. Ο κύριος Ρούσβελτ ζητά να του δοθούν διαβεβαιώσεις ότι οι γερμανικές ένοπλες δυνάμεις δεν θα επιτεθούν στην εθνική επικράτεια ή στα κατεχόμενα των ακόλουθων ανεξάρτητων εθνών και κυρίως, δεν θα εισβάλουν εκεί και στη συνέχεια κατονομάζει εκείνες στις οποίες αναφέρεται: Φινλανδία, Λετονία, Λιθουανία, Εσθονία, Νορβηγία, Σουηδία, Δανία, Ολλανδία, Βέλγιο, Μεγάλη Βρετανία, Ιρλανδία, Γαλλία, Πορτογαλία, Ισπανία, την Ελβετία, Λιχτενστάιν,…

(Γέλια.)

…Λουξεμβούργο, Πολωνία, Ουγγαρία, Ρουμανία, Γιουγκοσλαβία, Ρωσία, Βουλγαρία, Τουρκία, Ιράκ, Αραβία, Συρία, Παλαιστίνη,…

(Πολλά γέλια.)

…Αίγυπτος και Ιράν.

Η απάντησή μου: Καταρχάς, έκανα τον κόπο να εξακριβώσω από τα κράτη που αναφέρθηκαν, πρώτον, αν αισθάνονται ότι απειλούνται και δεύτερον, το πιο σημαντικό, αν αυτή η έρευνα του κ. Ρούσβελτ απευθύνθηκε σε εμάς μετά από πρόταση εκ μέρους τους ή τουλάχιστον με τη συγκατάθεσή τους.

Η απάντηση ήταν σε όλες τις περιπτώσεις αρνητική, σε ορισμένες περιπτώσεις έντονα αρνητική. Ωστόσο, δεν μπόρεσα να μεταβιβάσω αυτό το ερώτημα σε ορισμένα από τα αναφερόμενα κράτη και έθνη επειδή – όπως για παράδειγμα η Συρία, – επί του παρόντος δεν έχουν αποκτήσει την ελευθερία τους,…

(πολύ γέλιο)

…αλλά βρίσκονται υπό κατοχή των στρατιωτικών δυνάμεων των δημοκρατικών κρατών και κατά συνέπεια στερούνται των δικαιωμάτων τους.

Τρίτον: Πέρα από αυτό, όλα τα κράτη που συνορεύουν με τη Γερμανία έχουν λάβει πολύ πιο δεσμευτικές διαβεβαιώσεις και, πάνω απ' όλα, πολύ πιο δεσμευτικές προτάσεις από ό, τι μου ζητά ο κ. Ρούσβελτ στο περίεργο τηλεγράφημά του.

Τέταρτον: Αν όμως υπάρχει αμφιβολία ως προς την αξία αυτών των γενικών και άμεσων δηλώσεων που έχω κάνει συχνά, τότε οποιαδήποτε άλλη δήλωση αυτού του είδους, ακόμη και αν απευθύνε-

ται στον κ. Ρούσβελτ, θα ήταν εξίσου άχρηστη. Διότι σε τελική ανάλυση δεν είναι καθοριστικής σημασίας η αξία που αποδίδει ο κ. Ρούσβελτ σε τέτοιες δηλώσεις, αλλά η αξία που προσδίδεται σε αυτές τις δηλώσεις από τις εν λόγω χώρες.

(Επιδοκιμασία.)

Πέμπτο: Πρέπει όμως να επιστήσω την προσοχή του κ. Ρούσβελτ και σε ορισμένα ιστορικά λάθη. Αναφέρει, για παράδειγμα και την Ιρλανδία και ζητά μια δήλωση ότι η Γερμανία δεν θα επιτεθεί στην Ιρλανδία. Μόλις διάβασα μια ομιλία του πρωθυπουργού της Ιρλανδίας, Ντε Βαλέρα, στην οποία παραδόξως και σε αντίθεση με την άποψη του κ. Ρούσβελτ δεν κατηγορεί τη Γερμανία για καταπίεση της Ιρλανδίας, αλλά κατακρίνει την Αγγλία, ότι…

(πολλά γέλια)

…ότι η Ιρλανδία υποφέρει από τη συνεχιζόμενη επιθετικότητα αυτού του κράτους. Παρά την πλήρη διορατικότητα του κ. Ρούσβελτ σχετικά με τις ανάγκες και τις ανησυχίες άλλων κρατών, παρ' όλα αυτά μπορεί να υποτεθεί ότι ο Ιρλανδός Πρόεδρος πιθανότατα θα γνωρίζει τους κινδύνους που απειλούν τη χώρα του ακόμα καλύτερα απ' ό, τι ο Πρόεδρος της Αμερικανικής Ένωσης.

(Δυνατά γέλια και χειροκρότημα.)

Παρομοίως, πρέπει να διέφυγε της προσοχής του κ. Ρούσβελτ το γεγονός, ότι η Παλαιστίνη επί του παρόντος δεν βρίσκεται υπό την κατοχή των γερμανικών στρατευμάτων αλλά των Άγγλων και η ελευθερία της περιορίζεται με τα πιο βάναυσα μέσα βίας και στερείται της ανεξαρτησίας της και υφίσταται την πιο σκληρή κακοποίηση υπέρ των Εβραίων εισβολέων. Οι Άραβες που ζουν σε αυτήν τη χώρα σίγουρα δεν θα είχαν παραπονεθεί στον κ. Ρούσβελτ για γερμανική επιθετικότητα, αλλά διαμαρτύρονται με συνεχείς εκκλήσεις στο παγκόσμιο κοινό για τις βάρβαρες μεθόδους με τις οποίες η Αγγλία προσπαθεί να καταστείλει έναν λαό που αγαπά την ελευθερία του και απλώς την υπερασπίζεται.

Κι αυτό μπορεί να είναι ένα πρόβλημα που, κατά τη γνώμη του κ. Ρούσβελτ, θα έπρεπε να επιλυθεί στο τραπέζι της διάσκεψης,…

(Γέλια.)

…ενώπιον ενός δίκαιου δικαστή, και όχι με ωμή βία, με στρατιωτικές μεθόδους, με μαζικές εκτελέσεις, με κάψιμο χωριών, ανατίναξη σπιτιών και ούτω καθεξής.

(Φωνές αποδοκιμασίας.)

Διότι ένα πράγμα είναι αναμφισβήτητα σίγουρο, ότι σε αυτήν την περίπτωση η Αγγλία δεν ενεργεί για την υπεράσπιση μιας επικείμενης αραβικής επίθεσης στην Αγγλία,…

(Πάρα πολλά γέλια και χειροκρότημα.)

…αλλά σαν απρόσκλητος εισβολέας θέλει να εδραιώσει την εξουσία της σε μια ξένη επικράτεια που δεν ανήκει στην Αγγλία.

Θα μπορούσε να επισημανθεί μια ολόκληρη σειρά παρόμοιων σφαλμάτων που έκανε ο κ. Ρούσβελτ, εκτός από τη δυσκολία των στρατιωτικών επιχειρήσεων της Γερμανίας σε κράτη και χώρες, μερικά από τα οποία απέχουν από 2.000 έως 5.000 χιλιόμετρα από εμάς.

Τέλος, θέλω να κάνω όμως την ακόλουθη δήλωση εδώ: Η γερμανική κυβέρνηση παρ’ όλα αυτά είναι έτοιμη, σε καθένα από αυτά τα κράτη που αναφέρθηκαν, εάν το επιθυμεί και το ίδιο απευθυνθεί στη Γερμανία μαζί με μια κατάλληλη αποδεκτή πρόταση για να λάβει μια διαβεβαίωση του είδους που επιθυμεί ο κ. Ρούσβελτ, να δώσει αυτή η διαβεβαίωση υπό την προϋπόθεση της απόλυτης αμοιβαιότητας. Στην περίπτωση ορισμένων κρατών που αναφέρει ο Ρούσβελτ, αυτό πιθανότατα μπορεί να θεωρηθεί ως διευθετημένο από την αρχή, δεδομένου ότι ήδη ήμαστε είτε σύμμαχοι ή τουλάχιστον στενοί φίλοι μαζί τους.

Ακόμη και για τη διάρκεια αυτών των συμφωνιών, η Γερμανία είναι πρόθυμη να τις συνάψει με κάθε κράτος ξεχωριστά με όρους που επιθυμεί κάθε κράτος.

Αλλά δεν θα ήθελα να αφήσω αυτήν την ευκαιρία να περάσει χωρίς να δώσω κυρίως στον Πρόεδρο της Βορειοαμερικανικής Ένωσης μια διαβεβαίωση σχετικά με εκείνα τα εδάφη τα οποία, πιθανότατα, θα του έδιναν τον μεγαλύτερο λόγο ανησυχίας, δηλαδή την ίδια την Βορειοαμερικανική Ένωση και τα άλλα κράτη της αμερικανικής ηπείρου.

Και εδώ δηλώνω επίσημα ότι όλοι οι ισχυρισμοί που έχουν κυκλοφορήσει με οποιονδήποτε τρόπο σχετικά με μια σχεδιαζόμενη γερμανική επίθεση ή εισβολή σε αμερικανικό έδαφος είναι ηλίθιες απάτες ή χοντροειδείς ανακρίβειες πέρα από το γεγονός ότι τέτοιοι ισχυρισμοί, ακόμη και από στρατιωτική άποψη θα μπορούσαν να είναι μόνο προϊόν της πιο ανόητης φαντασίας.

(Επιδοκιμασία.)

19. Ο κύριος Ρούσβελτ σε σχέση με αυτό προχωρεί στη δήλωση, ότι οραματίζεται κυρίως τη συζήτηση για τον πιο αποτελεσματικό και ταχύτερο τρόπο με τον οποίο οι λαοί του κόσμου μπορούν να ανακουφιστούν από το υπερβολικό βάρος των εξοπλισμών, σαν την πιο σημαντική στιγμή.

Η απάντησή μου: Ο κ. Ρούσβελτ μπορεί να μην γνωρίζει ότι αυτό το πρόβλημα, όσον αφορά τη Γερμανία, έχει ήδη επιλυθεί πλήρως. Το γερμανικό Ράιχ, και οι συμμαχικές επιτροπές το επιβεβαίωσαν αυτό

ρητά είχε ήδη αφοπλιστεί πλήρως από το 1919 έως το 1923, στον ακόλουθο βαθμό:

Καταστράφηκαν στο στρατό:

59.000 όπλα και σωλήνες,
130.000 πολυβόλα,
31.000 εκτοξευτές ναρκών και σωλήνες,
6.007.000 τουφέκια και καραμπίνες,
243.000 πολυβόλα M.G.,
28.000 κιλλίβαντες,
4.390 κιλλίβαντες εκτοξευτών ναρκών,
38.750.000 φυσίγγια,
10.550.000 χειροβομβίδες και οπλοβομβίδες,
60.400.000 ενεργοποιημένους πυροκροτητές,
491.000.000 πυρομαχικά μικρού διαμετρήματος,
335.000 τόνους κάλυκες βλημάτων,
23.515 τόνους κάλυκες φυσιγγίων μικρού διαμετρήματος,
37.000 τόνους πυρίτιδας, 79.000 κενά πυρομαχικά,
212.000 τηλέφωνα,
1.072 φλογοβόλα, κ.λπ. κ.λπ.

Επιπλέον καταστράφηκαν, κλείστρα, κινητά εργαστήρια, οχήματα αντιαεροπορικών όπλων, κιλλίβαντες όπλων, χαλύβδινα κράνη, αντιασφυξιογόνες μάσκες, μηχανήματα βιομηχανίας πυρομαχικών, κάνες.

Στην αεροπορία καταστράφηκαν τα ακόλουθα:

15.714 αεροσκάφη μαχητικά και βομβαρδιστικά,
27.757 κινητήρες αεροσκαφών.

Και στη θάλασσα καταστράφηκαν:

26 θωρηκτά,
4 παράκτια αμυντικά πλοία,
4 θωρακισμένα καταδρομικά,
19 ελαφρά καταδρομικά,
21 εκπαιδευτικά και ειδικά πλοία,
83 τορπιλοβόλα,
315 υποβρύχια.

Επιπλέον, καταστράφηκαν τα ακόλουθα: Οχήματα όλων των ειδών, όπλα αερίων και, σε ορισμένες περιπτώσεις, μέσα προστασίας από τα αέρια, καύσιμα και εκρηκτικά, προβολείς, συσκευές παρατήρησης, συσκευές μέτρησης απόστασης και ήχου, οπτικά όργανα όλων των ειδών, ιπποσκευές κ.λπ. κ.λπ., όλα τα υπόστεγα αεροσκαφών και αερόπλοιων κ.λπ. κ.λπ.

Σύμφωνα με τις επίσημες δεσμεύσεις που κάποτε δόθηκαν στη Γερμανία, οι οποίες επιβεβαιώθηκαν ακόμη και στη Συνθήκη των Βερσαλλιών, όλα αυτά έπρεπε να είναι μια προκαταβολή που θα επέτρεπε τότε στον υπόλοιπο κόσμο να αφοπλιστεί χωρίς κίνδυνο. Και εδώ, όπως και σε όλες τις άλλες περιπτώσεις, είναι η Γερμανία, που στην εκπλήρωση μιας υπόσχεσης που δόθηκε, εξαπατήθηκε ντροπιαστικά. Όλες οι προσπάθειες, που διεξήχθησαν σε διαπραγματεύσεις στο τραπέζι των διασκέψεων για τον αφοπλισμό

των άλλων κρατών – που θα ήταν πραγματικά ένα μόνο στοιχείο σύνεσης και δικαιοσύνης και, επιπλέον, η εφαρμογή των υποσχέσεων που είχαν δοθεί – απέτυχαν, όπως είναι γνωστό.

Εγώ ο ίδιος, κύριε Ρούσβελτ, έχω υποβάλει μια σειρά πρακτικών προτάσεων για διαβούλευση και προσπάθησα να ξεκινήσει μια συζήτηση σχετικά με αυτές προκειμένου να επιτευχθεί τουλάχιστον ένας γενικός περιορισμός των εξοπλισμών στο χαμηλότερο δυνατό επίπεδο.

Πρότεινα μια μέγιστη δύναμη για όλους τους στρατούς των 200.000 ανδρών, όπως επίσης και την κατάργηση όλων των όπλων που είναι κατάλληλα για επίθεση, την κατάργηση όλων των βομβαρδιστικών αεροπλάνων, των δηλητηριωδών αερίων κ.λπ. κ.λπ. Δυστυχώς όμως, η στάση του υπόλοιπου κόσμου κατέστησε αδύνατη την υλοποίηση αυτών των σχεδίων, αν και η ίδια η Γερμανία είχε ήδη αφοπλιστεί πλήρως.

Στη συνέχεια έκανα προτάσεις για συζήτηση για στρατούς με μέγιστη δύναμη 300.000 ανδρών με το ίδιο αρνητικό αποτέλεσμα! Έκανα τότε μια σειρά λεπτομερών προτάσεων αφοπλισμού, και πάντα μπροστά από το φόρουμ του γερμανικού Ράιχσταγκ και έτσι μπροστά σε ολόκληρο τον κόσμο. Κανένας δεν σκέφτηκε έστω και να ξεκινήσει μια συζήτηση για αυτό. Αντί γι' αυτό όμως ο υπόλοιπος κόσμος ξεκίνησε, να αυξάνει ακόμη περισσότερο τους ήδη υπάρχοντες τεράστιους εξοπλισμούς του.

Και μόνο όταν το 1934 η τελευταία από τις περιεκτικές μου γερμανικές προτάσεις, που αφορούσε έναν στρατό 300.000 ανδρών, είχε τελικά απορριφθεί, έδωσα εντολή για τον γερμανικό επανεξοπλισμό, και αυτή τη φορά σε εντατική κλίμακα.

(Χειροκροτήματα.)

Παρ' όλα αυτά, δεν θέλω να γίνω εμπόδιο στις συζητήσεις αφοπλισμού στις οποίες εσείς, κ. Ρούσβελτ, σκοπεύετε να συμμετάσχετε. Θα σας ζητούσα, όμως, να μην απευθύνεστε πρώτα σε μένα και στη Γερμανία, αλλά μάλλον στους άλλους. Έχω το πλεονέκτημα της πρακτικής εμπειρίας πίσω μου και θα παραμείνω δύσπιστος μέχρι τα γεγονότα να με διδάξουν διαφορετικά.

20. Ο κύριος Ρούσβελτ μας διαβεβαιώνει περαιτέρω, ότι είναι διατεθειμένος να συμμετάσχει σε συζητήσεις για να εξετάσει τον πιο πρακτικό τρόπο ανοίγματος των οδών του διεθνούς εμπορίου με σκοπό, ότι κάθε έθνος στη γη να μπορεί να αγοράζει και να πωλεί με ίσους όρους στην παγκόσμια αγορά, καθώς και να διασφαλιστεί η απόκτηση των πρώτων υλών και των προϊόντων της ειρηνικής οικονομικής ζωής.

Η απάντησή μου: Πιστεύω, κύριε Ρούσβελτ, ότι δεν είναι τόσο ζήτημα να συζητηθούν θεωρητικά αυτά τα προβλήματα, αλλά ότι πρώτα απ' όλα είναι ζήτημα εξάλειψης με πράξεις των πραγματικών εμποδίων που υπάρχουν στο διεθνές εμπόριο. Τα χειρότερα εμπόδια, ωστόσο, βρίσκονται στα ίδια τα μεμονωμένα κράτη. Η μέχρι τώρα εμπειρία

δείχνει σε κάθε περίπτωση, ότι οι μεγαλύτερες παγκόσμιες οικονομικές διασκέψεις ναυάγησαν απλώς και μόνο επειδή τα επιμέρους κράτη δεν μπορούσαν να διατηρήσουν την τάξη στα εσωτερικά τους οικονομικά συστήματα ή αλλιώς επειδή έφεραν την αβεβαιότητα στη διεθνή χρηματοπιστωτική αγορά με τις νομισματικές ρυθμίσεις και ιδίως με τη δημιουργία διαρκών διακυμάνσεων της αξίας των νομισμάτων τους μεταξύ τους. Ομοίως είναι ένα αφόρητο βάρος για τις παγκόσμιες οικονομικές σχέσεις, όταν είναι δυνατόν σε ορισμένες χώρες, για οποιονδήποτε ιδεολογικό λόγο, να εξαπολύουν ένα άγριο μποϊκοτάζ εναντίον άλλων χωρών και των αγαθών τους και έτσι στην πράξη να τις αποκλείουν ουσιαστικά από την αγορά. Πιστεύω, κ. Ρούσβελτ, ότι θα ήταν πολύ αξιέπαινο από την πλευρά σας, εάν εσείς ξεκινούσατε την άρση ειδικά αυτών των εμποδίων στην Αμερικανική Ένωση για ένα πραγματικά ελεύθερο παγκόσμιο εμπόριο, με τη μεγάλη επιρροή σας.

Διότι πιστεύω, ότι εάν οι ηγέτες των εθνών δεν είναι καν ικανοί να βάλουν κάποτε σε τάξη την παραγωγή στα δικά τους κράτη ή να εξαλείψουν τα μποϊκοτάζ που επιδιώκονται για ιδεολογικούς λόγους, κάτι που μπορεί να προκαλέσει τόσο μεγάλη ζημιά στις οικονομικές αλληλεπιδράσεις μεταξύ των εθνών, υπάρχει πολύ λιγότερη προοπτική επίτευξης οποιουδήποτε πραγματικά γόνιμου βήματος για τη βελτίωση των οικονομικών σχέσεων μέσω διεθνών συμφωνιών. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να εξασφαλιστεί το ίδιο δικαίωμα αγοράς και πώλησης στην παγκόσμια αγορά για όλους.

Επιπλέον, ο γερμανικός λαός έχει υποβάλει πολύ συγκεκριμένα αιτήματα ως προς αυτό και θα το εκτιμούσα πολύ, αν εσείς, ο κ. Πρόεδρε, σαν ένας από τους διαδόχους του αείμνηστου Προέδρου Γουίλσον, χρησιμοποιούσατε τις προσπάθειές σας, για να δείτε αυτές τις υποσχέσεις επιτέλους να εξαργυρώνονται, με βάση τις οποίες κάποτε η Γερμανία κατέθεσε τα όπλα της και πέρασε στα χέρια των λεγόμενων νικητών.

(Δυνατό χειροκρότημα.)

Αναφέρομαι λιγότερο στα αμέτρητα δισεκατομμύρια που αποσπάστηκαν από τη Γερμανία σαν αποκαλούμενες αποζημιώσεις όσο στην επιστροφή των περιοχών που έχουν κλαπεί από τη Γερμανία.

Διότι το γερμανικό έθνος έχει χάσει περίπου 3 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα γης στην Ευρώπη και εκτός Ευρώπης αν και ολόκληρη η γερμανική αποικιακή αυτοκρατορία, σε αντίθεση με τις αποικίες άλλων εθνών, δεν αποκτήθηκε μέσω πολέμου αλλά μόνο μέσω συνθηκών ή μέσω αγορών. Ο Πρόεδρος Γουίλσον μας έδωσε επίσημα το λόγο του, ότι οι γερμανικές αποικιακές αξιώσεις όπως όλες οι άλλες, υπόκεινται στην ίδια ακριβώς εξέταση. Σε αντίθεση με αυτό όμως, στα έθνη που έχουν ήδη τις μεγαλύτερες αποικιακές αυτοκρατορίες στην ιστορία, δόθηκαν ακόμα και οι γερμανικές κτήσεις ενώ ο λαός μας παραδόθηκε στο έλεος μιας μεγάλης δοκιμασίας η οποία τώρα όπως και στο μέλλον θα είναι ιδιαίτερα πιεστική.

Θα ήταν μια ευγενική πράξη εάν ο Πρόεδρος Φράνκλιν Ρούσβελτ

εξαργύρωνε τις υποσχέσεις του Προέδρου Γούντροου Γουίλσον.

(Δυνατό χειροκρότημα.)

Αυτό πάνω απ’ όλα θα αποτελούσε μια πρακτική συμβολή στην ηθική σταθεροποίηση του κόσμου και στη βελτίωση των οικονομικών του συνθηκών.

21. Ο κύριος Ρούσβελτ καταλήγει ύστερα στο συμπέρασμα ότι οι αρχηγοί όλων των μεγάλων κυβερνήσεων είναι αυτήν την ώρα υπεύθυνοι για τη μοίρα της ανθρωπότητας πρέπει να ακούσουν τις εκκλήσεις των λαών τους για να τους προστατεύσουν από το προβλεπόμενο χάος του πολέμου και σ’ αυτό έχω ευθύνη κι εγώ.

Κύριε Πρόεδρε Ρούσβελτ! Καταλαβαίνω εύκολα ότι το μέγεθος της αυτοκρατορίας σας και ο τεράστιος πλούτος της χώρας σας, σας επιτρέπουν να αισθάνεστε υπεύθυνος για την ιστορία ολόκληρου του κόσμου και για το πεπρωμένο όλων των λαών. Εγώ, Πρόεδρε κ. Ρούσβελτ, βρίσκομαι σε μια χώρα πολύ πιο περιορισμένη και μικρότερου μεγέθους. Έχετε 135 εκατομμύρια ανθρώπους σε 9,5 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα. Έχετε μια γη με ένα τεράστιο πλούτο όλων των φυσικών πόρων, αρκετά εύφορη για να τροφοδοτείτε περισσότερους από μισό δισεκατομμύριο ανθρώπους και να τους παρέχετε ό, τι χρειάζονται.

Εγώ κάποτε ανέλαβα ένα κράτος το οποίο, χάρη στην εμπιστοσύνη του στις υποσχέσεις του έξω κόσμου και στην κακή κυβέρνηση του δικού του δημοκρατικού καθεστώτος, αντιμετώπιζε την πλήρη καταστροφή. Σε αυτό το κράτος δεν ζουν 15, όπως στην Αμερική, αλλά περίπου 140 άνθρωποι ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο. Η γονιμότητα της γης μας δεν μπορεί να συγκριθεί με τη γονιμότητα της δικής σας. Οι αμέτρητοι φυσικοί πόροι, που η φύση, σας έχει προσφέρει σε απεριόριστες ποσότητες, σε εμάς λείπουν. Τα δισεκατομμύρια των γερμανικών αποταμιεύσεων που στη διάρκεια πολλών ετών ειρήνης συσσωρεύτηκαν σε χρυσό και συνάλλαγμα αποσπάστηκαν από εμάς με εκβιασμούς. Έχουμε χάσει τις αποικίες μας. Το έτος 1933 είχα στη χώρα μου 7.000.000 ανέργους, λίγα εκατομμύρια εργάτες μερικής απασχόλησης, εκατομμύρια φτωχούς αγρότες, μια κατεστραμμένη βιομηχανία, ένα κατεστραμμένο εμπόριο, εν συντομία: ένα γενικό χάος.

Από τότε, κύριε Ρούσβελτ, κατάφερα να εκπληρώσω ένα μόνο καθήκον. Δεν μπορώ να αισθανθώ υπεύθυνος για τη μοίρα ενός κόσμου, γιατί αυτός ο κόσμος δεν ενδιαφέρθηκε για τη θλιβερή μοίρα του δικού μου λαού.

(Δυνατή επιδοκιμασία.)

Έχω θεωρήσει τον εαυτό μου ότι με κάλεσε η Θεία Πρόνοια για να υπηρετήσω μόνο το δικό μου λαό και να τον λυτρώσω από τη φοβερή του δυστυχία. Γι’ αυτό το λόγο, τα τελευταία 6½ χρόνια, ζούσα πάντα μέρα και νύχτα με μια σκέψη, να αφυπνίσω τις δυνάμεις του δικού μου

λαού ενόψει της εγκατάλειψης από ολόκληρο τον κόσμο, να τις αναπτύξω αυτές τις δυνάμεις στο έπακρο και να τις αξιοποιήσω για τη σωτηρία της κοινότητάς μας. Έχω υπερνικήσει το χάος στη Γερμανία, αποκατέστησα την τάξη, αύξησα πάρα πολύ την παραγωγή σε όλους τους κλάδους της εθνικής μας οικονομίας, με επίπονες προσπάθειες παρήχθησαν υποκατάστατα πολλών υλικών που μας λείπουν, ανοίγοντας το δρόμο για νέες εφευρέσεις, αναπτύσσοντας την κυκλοφοριακή κατάσταση, δημιουργώντας τεράστιους δρόμους ταχείας κυκλοφορίας, έσκαψα κανάλια, ξεκίνησα τεράστια νέα εργοστάσια και με αυτόν τον τρόπο προσπαθώ να υπηρετήσω τους σκοπούς της κοινωνικής ανάπτυξης, της εκπαίδευσης και του πολιτισμού του λαού μου.

Κατάφερα την πλήρη επανένταξη των 7 εκατομμυρίων ανέργων, για τους οποίους όλοι μας ενδιαφερόμαστε, σε χρήσιμες παραγωγές, κρατώντας τον γερμανό αγρότη στο έδαφός του παρ' όλες τις δυσκολίες και σώζοντάς τον προκαλώντας μια ακόμη φορά την άνθηση του γερμανικού εμπορίου και προωθώντας τις μεταφορές στο μέγιστο δυνατό βαθμό.

Για να τον προστατέψω από τις απειλές από το εξωτερικό, όχι μόνο ένωσα πολιτικά τον γερμανικό λαό, αλλά και τον επανεξόπλισα στρατιωτικά, και συνέχισα να προσπαθώ να τον απαλλάξω από αυτήν τη συνθήκη, σελίδα προς σελίδα, η οποία στα 448 άρθρα της περιέχει τη χειρότερη καταπίεση, που έχει επιβληθεί ποτέ σε έθνη και ανθρώπους. Έχω φέρει ξανά πίσω στο Ράιχ τις επαρχίες που κλάπηκαν από εμάς το 1919, έχω οδηγήσει πίσω στην πατρίδα τους εκατομμύρια Γερμανούς που αποσπάστηκαν από εμάς και βρίσκονταν σε απόλυτη δυστυχία, έχω αποκαταστήσει τη χιλιετή ιστορική ενότητα του γερμανικού χώρου διαβίωσης και προσπάθησα, κύριε Πρόεδρε, να τα επιτύχω όλα αυτά χωρίς αιματοχυσία και χωρίς να επιφέρω στο λαό μου και έτσι και στους άλλους, τη δυστυχία του πολέμου.

Αυτά τα έκανα, κύριε Ρούσβελτ, μολονότι πριν από 21 χρόνια, ήμουν ένας άγνωστος εργάτης και στρατιώτης του λαού μου, με τη δική μου δύναμη και, ως εκ τούτου, μπορώ να διεκδικήσω μια θέση στην ιστορία μεταξύ εκείνων των ανδρών που έχουν κάνει το καλύτερο που μπορούν να κάνουν και δίκαια ζητήθηκαν από ένα άτομο.

(Οι βουλευτές σηκώνονται και προσφέρουν θυελλώδη φόρο τιμής στον Αρχηγό.)

Εσείς, κύριε Πρόεδρε, σε σύγκριση με αυτά έχετε ένα πολύ πιο εύκολο έργο. Εσείς γίνατε πρόεδρος της Αμερικανικής Ένωσης το 1933 όταν εγώ έγινα καγκελάριος του Ράιχ. Εσείς έτσι από την πρώτη στιγμή γίνατε επικεφαλής ενός από τα μεγαλύτερα και πλουσιότερα κράτη του κόσμου. Είστε τυχερός που πρέπει να συντηρήσετε μόλις 15 ανθρώπους ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο στη χώρα σας. Στη διάθεσή σας είναι οι πιο άφθονοι φυσικοί πόροι στον κόσμο. Εσείς μπορείτε μέσω της απεραντοσύνης του χώρου σας και της γονιμότητας των χωραφιών σας, να εξασφαλίσετε δέκα φορές περισσότερα αγαθά για

κάθε Αμερικανό από ό, τι είναι δυνατό στη Γερμανία. Η φύση τουλάχιστον σας έδωσε την ευκαιρία να το κάνετε αυτό. Αν και ο αριθμός των κατοίκων στη χώρα σας είναι σχεδόν κατά ένα τρίτο μεγαλύτερος από τον αριθμό των κατοίκων της ευρύτερης Γερμανίας, έχετε στη διάθεσή σας περισσότερο από 15 φορές περισσότερο χώρο διαβίωσης. Εσείς μπορείτε επομένως να βρείτε χρόνο και ελεύθερο χρόνο, που καθορίζεται από το μέγεθος όλων των προϋποθέσεών σας, για να αφιερώσετε την προσοχή σας στα παγκόσμια προβλήματα. Για αυτόν τον λόγο ο κόσμος είναι σίγουρα τόσο μικρός για εσάς που ίσως πιστεύετε ότι η παρέμβασή σας μπορεί να είναι πολύτιμη και αποτελεσματική παντού.

Υπό αυτήν την έννοια, λοιπόν, οι ανησυχίες και οι προτάσεις σας μπορούν να εκτείνονται σε πολύ μεγαλύτερο και ευρύτερο χώρο από το δικό μου· διότι ο κόσμος μου, κύριε Πρόεδρε, είναι αυτός για τον οποίο με κάλεσε η Θεία Πρόνοια και για τον οποίο είμαι λοιπόν υποχρεωμένος να εργαστώ. Η έκτασή του είναι πολύ μικρότερη. Περιλαμβάνει μόνο το λαό μου. Πιστεύω όμως ότι έτσι μπορώ υπηρετήσω καλύτερα αυτά που βρίσκονται στις καρδιές όλων μας: την δικαιοσύνη, την ευημερία, την πρόοδο και την ειρήνη για ολόκληρη την κοινότητα της ανθρωπότητας.

(Συνεχές δυνατό χειροκρότημα. — Οι βουλευτές σηκώνονται. — Συνεχείς ζητωκραυγές.)

Πρόεδρος Γκέρινγκ: Αρχηγέ μου, είπατε νωρίτερα, ότι θα δώσετε την απάντησή σας στο τηλεγράφημα του Προέδρου Ρούσβελτ, και ύστερα το Ράιχσταγκ θα την επικυρώσει ή θα την απορρίψει. Αρχηγέ μου! Ό, τι έχετε κάνει και ό, τι θα κάνετε, όχι μόνο το γερμανικό Ράιχσταγκ, αλλά και όλος ο λαός θα το επικυρώσει με παθιασμένη καρδιά· γιατί η εμπιστοσύνη σε εσάς και η πίστη σε εσάς, σε εμάς είναι απεριόριστη και αιώνια!

(Θυελλώδης επιδοκιμασία και ζητωκραυγές.)

Για τον Αρχηγό μας,
Ζήτω η Νίκη! Ζήτω η Νίκη! Ζήτω η Νίκη!

(Οι βουλευτές σηκώνονται, συμμετέχουν με ενθουσιασμό στο κάλεσμα και τραγουδούν τον εθνικό ύμνο.)

Η συνεδρίαση ολοκληρώνεται.

(Η συνεδρίαση έληξε στις 14:28)

